

சுயம்வரது

894.8111
அப்து

புதுஸ்காதர் லெய்னய

To Dr Indrapala
With kind
regards

Ah. Anandhi
5/6/66

உமர்கையாமின்

நுபாய்யாத்

தமிழாக்கம்
கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை

மணிக்ஞரல் பதிப்பகம்

6, வெலிமடை ரோட்,

பண்டாரவளை :

முதற் பதிப்பு: 20 டிசம்பர் 1965

உரிமை ஆசிரியருக்கே

894.8111
சிந்து

விலை ரூ. 3-00

வகப்பதிவு காண்க

அச்சிடலோர்: மொடர்ன் அச்சகம், 146, லோவர் வீதி, பளுனே.

பதிப்புரை

—௨௨௨—

புகழ் பெற்ற தத்துவ ஞானியும் கணித மேதையும், கவி வல்லுனருமான பாரதீசுப் பெரும் புலவர் உமர்கையாம் இயற்றிய ஆழ்ந்த தத்துவ நூல் ரூபாய்யாத். இந்நூலின் சிறப்புணர்ந்து, உலகத்தின் பல மொழிகளிலும், அறிஞர்கள் இதனை மொழிபெயர்த்துத் தத்தம் மொழியை வளப்படுத்தியுள்ளனர். தமிழிலும் இதற்கு முன்னர் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்களும், பாலபாரதி ச. து. சு. யோகியார் அவர்களும் இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவற்றில் கவிமணியின் ஆக்கம் தமிழகச் சூழல் மணம் கமழ்வதாக அமைந்துள்ளது. யோகியாரின் படைப்பிலே மூலநூலாசிரியரின் உள்ளத்துக்கு உணர்வூட்டிய இன்பப் பொருள்களுக்கே முக்கிய இடம் தரப்பட்டுள்ளது. இது ஆய்ந்த அறிஞர்தம் கருத்து. இந்நிலையில் பாரதீசு இலக்கியமான இந்நூல் அந்நாட்டுப் பண்பு மணங்கமழத் தமிழாக்கம் செய்யப்படுவது சிறப்பாகும் எனக் கருதினோம். இவ்வாறு செய்வது, முதலூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தையும், பாரதீசுப் பண்பாட்டையும் படிப்பவர் ஓரளவு திருப்தியாக உணர்ந்து கொள்ள உதவும்-அத்துடன் உமர் கையாம் உலக இன்பங்களில் மயங்கித் திரிந்தவரா? உண்மை இறை ஞானத்தைத் தேடியலைந்தவரா என்ற உண்மையையும் வினங்கிக்கொள்ள வழியமைக்கும் என்பது நம்பிக்கை.

சிறந்த இலக்கியங்களை உருவாக்கியும் பிறமொழி இலக்கியங்களைத் தமிழாக்கியும் மக்களுக்கு இலக்கிய விருந்தளிக்குமாவலுடன் பணிபுரியும் மணிக் குரல் பதிப்பகம் இந்தப் பெருமுயற்சியிலும் துணிந்து கால்வைத்தது.

ருபாய்யாததைத் தமிழாக்கம் செய்து தரும் பணியை எமது மதிப்பிற்குரிய கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை அவர்களின் தலையில் சமத்தினோம். அரியதோர் முயற்சி, ஆனாலும் அல்லாஹ் அருளை முன்னிட்டு அகத்துறுதிகொண்டு கைவைக்கிறேன் என்று கூறி அல்லும்பகலும் அயராதுழைத்து மாதமொன்றிற்குள் மகத்தான இப்பணியை முடித்துத் தந்தார். அவர்களுக்கு நாம் என்றும் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

இப்பால் இதயம் தந்த கவிஞர் அவர்களின் இரண்டாவது மொழிபெயர்ப்பாகும் ருபாய்யாத். தோற்றத்தில் உலகிலேயே மிகச்சிறு நூலாக உருவாக்கப் பட்டுள்ளது இந்நூல். எனினும், கருத்தாழத்தில், ஆய்வோர் தகுதிக் கேற்ப அற்புதமான தத்துவங்களை எடுத்துரைக்கும் பெருநூல். இந்நூலைத் தமிழ்க்கவிதைக் கனியாக்கி உங்கள் முன் படைக்கிறோம்; சுவைத்து மகிழுங்கள். இத்தகைய இன்னும் பல நூல்களை உருவாக்கித்தர நல்லாதரவு தாருங்கள்.

அழகுறு நூலாக இதனை அச்சாக்கித்தந்த பதுனை மொடர்ன் அச்சகத்தாருக்கும், எழிலுறும் அட்டைப் படத்தை வரைந்துதவிய ஓவியர் 'தேனுகா' அவர்களுக்கும் எமது அகங்கனிந்த நன்றியுரித்தாகும்.

— மணிக் குரல் பதிப்பகத்தார்

INTRODUCTION

BY

DR. S. A. IMAM

(Lecturer in Arabic, University of Ceylon)

The 10th Century A. D. may be regarded as the most brilliant period in the cultural history of Islam. Although the vast empire of the Abbasids had lost its grip on the distant provinces and practically all the provinces (excluding the metropolis Baghdad and its suburbs) had passed into the hands of the opportunists and upstarts who ruled the respective provinces as virtual kings, and the political unity had received a severe setback, yet it may be recalled that these petty kingdoms nominally recognised the suzerainty of Baghdad for political reasons and had played very important role in disseminating knowledge, by patronising men of letters and creating a favourable atmosphere for the advancement of sciences in general. What strikes a student of Islamic civilization is the fact that the contributions made by these newly formed kingdoms were shining as sparkling diamonds displaying their rays all around. Thus Bukhara, Samarkand, Balkh, Herat, Nishapur, Merv, Isfahan, Shiraz and Ray appear as great seats of Islamic learning, vying with each other to present their most brilliant savants to the age. The tradition thus built up in all these great cities referred to above continued downright to the Mongolic invasion of the middle of the 13th Century.

The 11th century A.D. from a cultural point of view may be regarded as a continuation of the same traditions, because, we come across some of the dynamic personalities like Imam al-Ghazali (not al-Ghazzali)* and his celebrated contemporary

* Ghazala was a small place near Tuz where he was born. Therefore he should be called Ghazali as a "Nisba". Because of this Nisba he is not Ghazzali as generally mispronounced.

"Vide Kitabul Ansa" by A. S. Samaani.

"Geschichte der Arabi Schen litteratur" by Brockel Mamm (p. 422)

Umar Khayyam, who have left deep impressions on the sand of time. Arabic as a vehicle of scientific and literary thought and also as the lingua-franca of the Muslim world continued downright to the fourteenth century. Although it reasserted itself later yet the complete collapse of political power of Baghdad which otherwise served as a source of inspiration and symbolised Islamic learning, could not create a favourable atmosphere and therefore gradually lost its monopoly as the vehicle of thought which it previously possessed.

Ghiyath-ud-Din Abdul Fath Umar bin Ibrahim-al-Khayyami universally known as Umar Khayyam was born at Nishapur in North East Persia on Wednesday 18th May 1048 A. D., about eleven years after the death of the celebrated Abu Ali-ibn Sina known as Avicenna to the West. Legends grow round great personalities; so, it has also grown in course of time around Umar Khayyam; one of the most original thinkers of Persia. Today there is hardly any civilized language in which we do not find Umar Khayyam either translated or interpreted. His biographers tell us that he received his early education at Nishapur, his hometown, and later on moved to Balkh (Mazar Sharif of modern Afghanistan). Young Khayyam had attained proficiency in all the popular branches of learning while he was only seventeen. We further learn that he had lost his father at the age of thirteen. We can visualise what hardships the young student had to confront with, because of the fact that in the death of his father he lost a sincere guardian and supporter. However, determined to carry on his further studies he devoted his time whole-heartedly to the study of mathematics in which he was deeply interested. It was at Balkh that we see him engaged in writing a treatise on the solution of an algebraic problem. By about 1067 A. D. when Umar must have been nineteen he wrote his first important treatise on "The Indian Method of finding square-roots and cube-roots". Unfortunately this treatise is not extant today; and we hear about it in Umar's another treatise which he calls "Maqalat fil jabr Wal Muqabila" (algebra). These early

researches, thanks to his good luck, came to the notice of Ibn Ahmed Alak Saria, the chief quadi of Samarkand who was a well-known Shafite scholar and a noted patron of men of letters: Glancing through this valuable treatise the chief quadi or the chief justice, quickly recognised the merit of the young mathematician and lost no time in giving an assurance to him for his patronage. Relieved thus of his financial problem, Umar devoted himself to more advanced researches in his subject. As a mark of deep sense of gratitude to his patron Umar dedicated his "Treatise on a solution of Algebraic Equations by conic sections" to him. The cultured judge was kind enough to present the young mathematician to Khaqan Shamsul Mulk, a prince of Bukhara (1068-1079) who ruled under the suzerainty of the Saljuk King Malik Shah, whose celebrated grand wazir Nizamul-Mulk, founded the great Nizamia University at Baghdad which had the unique distinction of having Imam Ghazali on its staff as Professor of Islamic Philosophy. Incidentally, Khaqan happened to be a great patron of scholars, like the chief justice and in appreciation of the young mathematician's genius, he did not fail to introduce him to the grand wazir Nizamul Mulk. Thus the circumstances favoured Umar to find himself in Isfahan which was then the capital and could boast of ruling the vast territory stretching from Transoxiana downright to the banks of the Tigris. On the request of Umar, the grand wazir Nizamul Mulk built an observatory at Isfahan. This shows to what extent Umar had impressed his new patron. Not only that, our young mathematician was also appointed as the Director of this observatory while he was only twenty-six. This historic event took place at a time when all Europe was in the Dark age of crude medieval system of Feudalism. It was in this very observatory that Umar corrected the existing calendar. His calculations differed only by 6.5 seconds from the Gregorian calendar which the western civilization uses today.* This marvellous

*The calendar was reformed by Gregory XIII in 1582

achievement shines all the more when we take the fact into consideration that Umar did his work at least 500 years before the telescope was invented.

So long as Malik Shah lived Umar had a calm and peaceful mind to pursue his scientific researches. It was during this period of patronage that he produced some of his most original works which embraced mostly mathematics, and metaphysics. But after the death of the Seljuk ruler Malik Shah in 1092 A.D., Umar lost the Court patronage; because the new prince who ascended the throne was not favourably disposed towards Umar. We cannot dismiss the possibility that the Court intrigues must have also prejudiced the mind of the new sovereign. But thanks to Fakhru'l Mulk, the son of late Nizamul Mulk, Umar was not dismissed from the court and he was somehow allowed to carry on his work against an embarrassing background. I give below a list of some of the most important treatises written by Umar in addition to the treatises referred to above:-

1. *Maqalat fil Jabr Wal Muqabila (Treatises in Algebra)*
2. *Musadarat Kitab Uqlidas (Corollaries of Euclid)*
3. *Lawazim Amkina (Forecasting Weather)*
4. *Persian Translation of the Sermon by Ibn Sina*
5. *Zich Malik Shahi*
6. *Risala Kawn Wal Taklif (Creation and Imposition)*
7. *Al Wujud (The Existence)*
8. *Kulliyat Al Wujud (Positivism of Existence)*
9. *Mizan al Hikam (Wisdom's Balance)*

What I have stated above throws just a sidelight on the works of Umar connected with mathematics, Astronomy and Metaphysics. But it must be borne in mind that he was equally a great authority on Holy Quran, the Traditions of the Holy Prophet, and other branches of Natural Sciences. Nizami Aruzi Samarkandi whose notice of Khayyam as his disciple is too well-known through the quotations by Fitzegerald.

Except two or three anecdotes associated with the life of Umar, we do not get a comprehensive picture as quite justifiably expected from a disciple of that eminent Mathematician Scientist. I think it will be correct to say that we get a more closer picture of this dynamic personality through the writings of al-Baihaqi than even done by Shaharazuri in his *Nuzhat-al-Arwah*. Al-Baihaqi tells us that Umar was regarded as an authority on Islamic jurisprudence, history, and Quranic science which had lifted him up in the eyes of the contemporary theologians.

It is said that one day Umar visited Shihabud-din, a brother of Nizamul Mulk, and the celebrated al-Ghazali happened to be there. They were discussing on the different readings of a verse of the Holy Quran and when Umar dropped in unexpectedly they naturally turned towards Umar and referred the problem under discussion. Umar stated the various readings of the Holy scripture as maintained by various authorities. He went a step further and made pointed references to the unauthentic readings of the same verses; and in concluding the discussion he showed his preference to one of these readings. Imam Ghazali who was listening to him attentively exclaimed thereupon: "May God multiply men like you among the scholars; Take me as kin to your people and be well pleased with me for I did not think that any Quran reader in the world, not to speak of any philosopher, retained in his memory all that and knew it*"

It is also narrated on the authority of Al-Baihaqi that one day Al-Ghazali called on Umar and put him a question about fixing a particular point for polarity, out of so many points of celestial sphere though the parts of the sphere are similar, Umar thereupon promptly replied that he had already referred to this problem in his work "*Arais-al-Nafais*".

Continuing that Umar made a lengthy speech beginning

*"Islamic Culture" - 1932

with the statement that motion belonged to such a category. He was all the time avoiding the real issue as was usual with that great Shekh until the sun rose high. By this time the crier—"muazzin" cried for the mid-day prayers and no sooner Imam-Ghazali got up and said "The truth has come and falsehood vanished; verily the falsehood is bound to vanish".*1 Al-Ghazali very appropriately quoted this verse from the Holy Quran which was also a fitting comment on the rationalistic discussion.

Apart from the insight into Islamic theology, Jurisprudence and history, Umar was also an excellent translator from Arabic into Persian. He had, on the request of some of his friends at Isfahan translated a sermon of Avicenna from Arabic into Persian which dealt with the conception of unity of God in Islam. His treatise on Arabic on "Creation and Imposition"*2 reflects Umar's wonderful command over Arabic. He is also credited to have composed many qitah*3 in Arabic. His commentators throughout the ages have recognised his command over the language retaining his originality of thought and diction.

This much about Umar Khayyam as a mathematician, metaphysician and naturalist. Before we come to his Rubaiyat which is in fact the main theme of this short introduction, it will be in the fitness of things to say a few words about his Takhallus or nom-de-plume (Khayyam). Every Persian poet assumes a secondary name. It is usually taken from his occupation, his birth place, or he is at liberty to pick up out of the flowers or any beautiful object he thus prefers. It is said that Khayyam is derived from the Arabic word Khaima meaning a tent and since his father was a tent maker Umar preferred to retain this professional nom-de-plume. Whether or not his father was a tent maker, the name Khayyam was

*1 Al Quran 17:81

2 "Risala-al-Kawn wal-Taklif"

3 Qita (pl. qitah) is a very short poem which may be rendered in English as "Fragments"

not something quite new which Umar adopted. Arabic literature before Umar has some quite outstanding Khayyams. Khatib Baghdadi (D:463H) the celebrated author of the "History of Baghdad" for instance, refers to one Mohamed al-Khayyam as a traditionist.*4

Rubai is a poem composed of four hemistichs whereof the first, second and the fourth rhyme. The first three hemistichs introduce the central thought whereas the fourth one is striking and epigrammatical. Conventionally speaking the fourth line must be free from high sounding words and should be characterised by words in common usage, even colloquial.

It will be wrong to assert that Umar Khayyam was the originator of the Persian quatrains. In fact two wellknown Sufi poets of Rubaiyat had already flourished before him. I mean, Baba Thahir, nicknamed as Uryan or "naked" He was a majdhub or a derwish "absorbed" He is reputed to have met Avicenna in 1036 A. D. Abn Said bin Abil Khair an outstanding sufi who died a year after the birth of Umar Khayyam, in 1049 A. D. was also regarded as a great master of Rubaiyat. In fact, he raised Rubaiyat to a great height as a vehicle of religious, mystic and philosophic thought. He is also credited to have given the presentations and forms of the sufistic doctrine and the allegorical colouring which henceforth remained typical of this kind of poetry. Like Baba Thahir, as his biographers tell us, he is also stated to have met Avicenna and had long discussions on religious and metaphysical problems. It is said that when they separated after their historic interview the Sufi remarked, "what he knows I see" while the rationalist (Avicenna) remarked "what I know he sees". I cannot resist the temptation of quoting a rubai of this sufi who is reported to have sung this in his mystical ecstasy.

*4 "Tharikh Baghdad - Vol. XIII, page 75.

“Gnostic who hath known the mystery,
Is one with God and from his self-hood free;
Affirm God's being, and deny thine own,
This is the meaning of 'No God But He'”.

The rubai quoted above unmistakably reflects in general the attitude of a sufi to self in relation to God. God as conceived by sufi is “not only Almighty and All-good but also is the sole source of Being and Beauty, and indeed the One Being and the One Beauty”.

The age in which Umar lived mysticism was in the air and its phraseology was also utilised in ordinary speech. Sufi poets in particular purposely adopted an allegorical language rich in metaphors and similes, in order to escape the bitter criticism levelled against them by conservative Muslims, who held orthodoxy in higher esteem than tinging it with metaphysical terminology. Poets, more so sufi poets derived metaphors generally out of gardens, paths and taverns where the nightingale is a lover of roses and therefore a seeker after truth; the rose is Divine Beauty and its fragrance is the Divine Knowledge. Similarly, a traveller treading along the path towards his Destination, when fatigued can stay awhile at a station (maquammat). The traveller (salik) in order to reach his goal has to stop at stations and these various stopovers have been named as piety, obedience, self-control, hunger, fear, etc. Further, it is the love of the goal in the heart of the “traveller which keeps him moving on and on. Nidhami Ganjavi (D: 1202) makes pointed references to the sufistic “tavern” as follows:

“Last night I went to the tavern, what else could I do?
I was shouting, but no one listened to me,
Either none of the Wine sellers was up (at that time)
or I was so insignificant that none opened the door,
I went on shouting, some hours passed by; and then
A reveller looked down from the window and showed his face,

He asked, "rather strange! Whom do you want at this time?
 What was the point in coming to us at an odd time?"
 I said to him "please open the door" and
 He replied "get out, don't talk nonsense;
 No one opens the door for any visitor at this hour,
 This is not a mosque whose gates are always opened,
 That you come late and fall in line with the devotees;
 This is a tavern full of revellers (and there are)
 Beauty, Candle, Wine, Candy, Flute and Violin,
 The whole world is represented here (as there are)
 Muslim, Brahmin, Zoroastrian, Christian and Jew
 If you desire to derive benefit out of this association
 Be dust of their feet in order to achieve the goal
 Oh! Nidhami why are you howering round this place
 day and night?
 Because you will not see except smoke from this flame".

It will be gathered from the verses translated above that the "tavern" also provides a fitting simile to this world of ours populated by diverse creeds, wherein, a reveller is actually a seeker after Truth; that he served with is the mystic knowledge; intoxication is the sate of ecstasy and the tavern-keeper is a Shaikh whose spiritual personality is highly developed and who pours out wine to the vistorers according to their capacity. Thus sufis combined mysticism with worldly wisdom in an allegorical language. They also believe that the Knowledge of God cannot be obtained merely by meditation and contemplation but by purification of the heart and by cleansing the faculty of perception from natural impurities, so that when the human mind is thus purified it comes to a stage where the Divine Beauty can be reflected upon it.

As I have already stated, Umar Khayyam can be read today in practically every civilized language of the world, mostly through versified translations. But every student of Persian literature in the east in particular is aware of the fact

that translation whether attempted in prose or poetry into a western language is rather a difficult task. As we all know the main object of a translator is to convey the idea of the original into another language. This undertaking becomes more complicated when translating works dealing with religion, philosophy and other technical subjects. Translations of poems particularly of those originals which carry mystical experience is still more difficult. The first hurdle which a translator has to cross is the conventional style of Persian poetry, sung in an allegorical language. Every reader of the original Rubaiyat of Umar Khayyam is fully conscious of the fact that here "wine" is not whisky or brandy, nor his "saki" or the Cup bearer is a damsel of a modern bar. Arab mystic like Ibnul Farid for instance loudly proclaims in one of his Odes:

"We have quaffed in remembrance of the beloved

A wine which made us drunk before the Vine was created";
Shaikh Abdul Kadhir-al Jailani dictated his famous mystic Ode beginning with:

"My Beloved offered me a cup of wine to drink
So I said to the Wine, Hail! to Thee".

I am not exaggerating when I say that in order to verify the Persian Rubaiyat one should be a poet; atleast equal in power to the author. Even then, it might be a laborious task to clothe the quatrains in foreign versus, conveying the exact trend of thought and the native environment. It is true that to keep scrupulously to the text for presenting a faithful translation the language may appear a little too literary to the reader, and the music of the Rubaiyat may be lost. Fitzgerald's versified presentation of the Rubaiyat though excellent generally leaves an impression as if Khayyam was a staunch believer in the epicurian philosophy. Whereas, the original text offers an option to the reader to interpret them either in a mystic or in a material sense. Yet despite the basic differences in oriental and occidental environment credit must be given to Fitzgerald to have accomplished

a highly complicated job. Taking his translation as a whole one may say that according to the texts of Rubaiyat then available the art, music and metaphors to a great extent have been beautifully translated. In fact some of the Rubais have retained not only the linguistic flavour of the original but also the entire Persian environment seems to have been transported. Whereas some of his renderings are not keeping pace with the original theme. To my mind this may be due to the fact that no critical edition of the Rubaiyat was published in Europe or in England during his days. In Fitzgerald's renderings we come to a beautifully translated quatrain:

“You know my friends with what a brave carouse
I made a second marriage in my house
Divorc'd old barren Reason from my bed
And took the Daughter of the Vine to spouse”

To a non-mystic reader this may perhaps reflect the polygamous tendencies of the poet. Whereas it is a fact that Umar led a chaste and celibate life. Actually if we draw out the metaphors he has used it will mean that Umar seems to have been influenced by the philosophy of ultra-rationalism advocated by his great contemporary al-Ghazali, who held that one cannot have knowledge of God through the five senses as they have restricted capacity. A seeker after truth therefore finds that while treading along the path of knowledge the lamp of rationalism he held so far, starts flickering. To continue the journey as a traveller he can only pace forward by substituting the flickering lamp with the candle of ultra-rationalism. In mystic language this means expressing full confidence in God and surrendering one's self before His Will and seek light through his mercy. In the last line of the quatrine quoted above Umar Khayyam refers to marriage with the “daughter of Vine” which is just another word for wine used in Persian poetry. This “Vine” means High knowledge gained by submitting to the will of God and receiving through the state of

triumphs or ecstasy.

The contemporary poets of Umar Khayyam generally carried their living by gift of words. That is by glorifying the rulers. But for Umar Khayyam poetry was not a source of livelihood, but just to express the ideas that flashed his mind at a particular time. The Rubaiyat therefore was composed at different stages of his life. It also reflects correspondingly the prevailing ideas which had gripped the poet. His scepticism, his sincerity and his mysticism or should we say traditional attitudes, expressed in rythmical and melodious verses have a universal appeal and would therefore be interpreted in various ways by diverse minds. Perhaps the most characteristic feature of the Rubaiyat is that though the central ideas like the human destiny, short human life followed by inescapable death and religious values are repeated frequently; yet poetical skill and veils with metaphors to such an extent that the reader is led to delude himself as if the poet is singing a new theme altogether. For intellectuals who are gifted with the power of appreciation the Rubaiyat, expressed in mystical language appears to be illuminated by the sweet rational outlook, the value of love and the moral randeur. To a layman as well, these quatrains are equally fascinating because of their rose gardens, nightingales, and sweet-scented aromatic atmosphere of the verses.

According to the biographers of Umar Khayyam the Astronomer-poet foresaw his death. On the morning of his last day in the year 1123 A.D. when he was about seventy-four he was reading Avicenna's "Ash-Shifa" when he came to the chapter "The One and The Many" he placed his tooth pick between the pages, called for the pious persons and bequeathed his property and fasted the whole day. After offering his evening prayers (Isha) with his head bent on the ground, he said "Oh! God, I have tried to know Thee according to the

powers Thou hast given me. Therefore, forgive me, for this knowledge is my only means of approach to Thee''.

I am delighted to learn that Mr. Abdul Cader Lebbe is bringing out a Tamil translation of the Rubaiyat of Umar Khayyam. While welcoming his literary pursuit I congratulate him on his endeavour. As desired I am writing a short introduction so that the Tamil readers may be in a position to peep into the life and work of one of the greatest scholars of all times.

I wish the translator best of luck in his literary enterprize.

Dr. S. A. Imam,

Lecturer in Arabic.

University of Ceylon,

Peradeniya.

2nd April 1965.

முகவுரை

கலாநிதி எஸ். ஏ. இமாம்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக

அறபு விரிவுரையாளர்.

இஸ்லாமிய கலாச்சார வரலாற்றில் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டை அறிவொளி பரப்பிய ஒரு காலப் பகுதி எனக் கருதலாம். அப்பால் குலத்தினரின் விரிந்த சாம்ராஜ்யம் தனது கைக்குட்பட்டிருந்த தூரப் பிரதேசங்களை நழுவ விட்டபோதிலும், பொதுவாகத் தலைநகராகிய பக்தாதத்தையும் அதன் சுற்றூடலையும் தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேசங்கள் அவ்வப் பிரதேசங்களின் உண்மை அரசர்களைக் கூறிக்கொண்ட சந்தர்ப்பவாதிகளின் கைக்குட் சிக்கிய போதிலும், அரசியல் ஒற்றுமை, சீர்குலைந்திருந்த போதிலும், பக்தாத் ஆட்சிப் பீடத்தை அரசியற் காரணங்களுக்காகப் பெயரளவிலே மதித்த சிற்றரசுகள் அறிவைப் பரப்புவதிலும், அறிஞர்களை ஆதரிப்பதிலும், பல்வகை ஞானங்களின் வளர்ச்சிக்குச் சுமுகமான தோர் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதிலும் ஒரு முக்கிய பணியை மேற்கொண்டன. இஸ்லாமிய நாகரிகத்தைப் பயிலும் எந்த ஒரு மாணவனின் சிந்தனையும் இவ்வாறு புதிதாகத் தாபிக்கப்பட்ட சிற்றரசுகள் அறிவு வளர்ச்சியால் ஓண்கதிர் இரத்தினங்களாக மின்னுவதை நோக்கும் போதுதான் வியப்பினுள் மூழ்கிறது. புகாரா, சமர்க்காந்து, பல்ஹ, ஹொரத், நிஷாப்பூர், மர்வ், இஸ்பர்கான், ராய், ஷிராஸ் போன்ற நகரங்கள் இஸ்லாமிய கலைகளின் கேந்திர ஸ்தானங்களாக மிளிர்ந்து, அவை ஒவ்வொன்றும், அக்காலப் பகுதிக்குத் தமது அதிதிறம் படைத்த அறிஞர்களைத் தோற்றுவித் தளித்தன. இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட இப்பண்பு பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நடந்த மங்கோலியர் படை எடுப்பு வரை தொடர்ந்து சென்றது.

கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டைக் கலாசாரக் கண்கொண்டு நோக்கு மிடத்து அதனை முற்கூறிய பண்புகளின் வளர்ச்சிக் காலம் எனவே கருதலாம். ஏனெனில் இக்காலப் பகுதியில்தான் கால

மெனும் மணல்வெளியில் தங்கள் காலடிக்கோ என்றும் அழியாத வாறு பதித்துச் சென்ற ஆற்றல் மிகுமேதைகளான *இமாம்-அல் கலாலி, உமர்கையாம் போன்ற சிலரை நாம் சந்திக்கின்றோம். அறபு மொழி; விஞ்ஞான இலக்கிய சிந்தனைகளின் சாதனமாகவும் இஸ்லாமிய உலகனைத்தினதும் பேச்சு மொழியாகவும் 14ஆம் நூற்றாண்டு வரை இருந்துவந்தது. பிற்காலத்தில் இம்மொழி மீண்டும் தனது முன்னைய நிலையை அடைந்த போதிலும் அரசியல் சூழ்ச்சி இம்மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு தூண்டுதலையோ சமூக சூழ்நிலையையோ ஏற்படுத்தவில்லை. ஆகையால் பக்தாத் அறபு மொழியில் முன்னர் கொண்டிருந்த முழு உரிமையையும் படிப்படியாக இழக்கத்தொடங்கிற்று.

உமர் கையாம் என்று உலகனைத்தும் அழைக்கப்படும் கியாஸ்-உத் - தீன் அபுல் பாத் உமர் இப்னு இப்ராகிம் அல் கையாமி அலிஸன்னாவென்று மேலை நாட்டில் அழைக்கப்படும் அபு-அலி இப்னு ஸீனாவின் மரணத்திற்குப் பதினொரு வருடங்களின் பின்னே கி.பி 1048ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 18ம் திகதி புதன்கிழமையன்று பாரசீகத்தின் தென்கிழக்கு பகுதியிலுள்ள நிஷாப்பூரிற் பிறந்தார். பெரியார் வாழ்கையைச் சுற்றிப் பல கட்டுக் கதைகள் எழுவது இயற்கை. அதற்கிணங்க இப்பாரசீகச் சிந்தனைச் சிற்பி உமர் கையாமைச் சுற்றியும் காலஓட்டத்திற் பல கதைகள் வளர்ந்துள்ளன. இன்று உலகில் வளர்ச்சியுற்ற எல்லா மொழிகளிலும் உமர்கையாமைப் பற்றிய மொழி பெயர்ப்புக்களையோ புது விளக்கங்களையோ நாம் காணலாம். உமர்கையாமின் வாழ்க்கை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அவர் தனது ஆரம்பக்கல்வியைச் சொந்த ஊரான நிஷாப்பூரிற் கற்றதாகவும் அதன் பின் பல்ஹ் (ஆப்கனீஸ்தானின் மஸார்ஷரீப்) என்னும் ஊருக்குச் சென்றதாகவும் கூறுகின்றனர். உமர்கையாம் தனது பதினேழு வயது முடிவதற்குள் அக்காலத்திற் சிறப்பானவை எனக் கருதப்பட்ட பல்வகைக் கல்வித் துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். இவர் பதின் மூன்றாம் வயதில் தனது தந்தையை இழந்தார். இதிலிருந்து இவ்விளம் மாணவன் எத்தகைய இடர்களை எதிர்நோக்கி இருப்பான் என்பதை நாம் ஊகிக்கலாம். எனினும் கற்க

*“தஸ்” என்னுமிடத்திற்கு அண்மையிலுள்ள கலாலா எனும் ஊரில் இவர் பிறந்தமையால் கலாலி என்றே அழைக்கப்பட வேண்டும்.

வேண்டுமென்று உறுதி பூண்ட உமர் தனது முழு நேரத்தையும் தன் கருத்தைக் கவர்ந்த பாடமாகிய கணீதத்திலேயே முழு மனதுடன் செலவிட்டார்; பல்ஹ் நகரிலேதான் உமர்கையாம் அட்சர கணீத பிரச்சினை ஒன்றுக்கு விடை பற்றிய ஒரு நூலை எழுதுவதில் ஈடுபட்டிருந்தார்; கி. பி. 1067 இல் உமர் தமது பத்தொன்பதாவது வயதில் வர்க்க மூலமும் கனமூலமும் காண்பதற்கு இந்திய முறை என்ற முதல் நூலை எழுதினார். துரதிர்ஷ்ட வசமாக இந்நூல் இன்றில்லை. இந்நூலைப்பற்றி உமரது இன்னொரு நூலாகிய 'மக்காலத்-பில்-ஜபர்-வல் முகாபிலா' (அட்சர கணீதம்) வின் மூலம் அறிகின்றோம். இத்தகைய முன்னைய ஆராய்ச்சிகளெல்லாம், சமர் காந்தின் பிரதம காதியும் சிறந்த ஷாபி அறிவாளியும் அறிஞர்களின் ஆதரவாளருமான இப்னு அஹ்மத் அவக் ஸரியா என்பவரது கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. இந்த மதிப்புறு நூற்களைக் கண்ணுற்ற அந்தப் பிரதமக் காதி, அவ்வாலிபக் கணீத மேதையின் ஆற்றலை உணர்ந்து உடனே அவருக்கு ஆதரவளிப்பதாக உறுதி கூறினார். இவ்வாறு தனது பணக் கஷ்டங்களைப் போக்கிக் கொண்ட உமர், தனது பாடத்தில் மேலும் சிறந்த ஆராய்ச்சிகள் செய்வதில் முழுநேரத்தையும் செலவிட்டார். உமர் தனக்கு ஆதரவு நல்கிய பெரியாருக்குத் தனது நன்றிக் கடனாகக் கூட்பு முறையில் அட்சர கணீத பின்னங்களின் விடை பற்றிய ஆராய்ச்சி என்னும் நூலைச் சமர்ப்பணஞ் செய்தார். அப்பண்புடைக் காதி இக்கணீத மேதையைக் கருணையுடன் புஹாராவின் அரசனான ஹக்கன் ஷம் சுல் முல்க் அவர்களுக்கு (1068-1079) அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இவ்வரசன் ஸல்ஜுக் மன்னன் மாலிக் ஷாவின் முடியுரிமையின்கீழ் ஆண்டான். மாலிக் ஷாவின் புகழ்ச்சிக்கூரிய வசீர் நிஷாமுல் முல்க் என்பவர்தான் இமாம் கஸாலி இஸ்லாமிய தத்துவப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய நிஸாமியா பல்கலைக் கழகத்தை ஸ்தாபித்தவர். சந்தர்ப்பவசமாக ஹக்கன் என்னும் அரசனும் அறிஞர்களின் ஆதரவாளராகக் காணப்பட்டார். பிரதம காதியைப் போன்று இக்கணீத மேதையின் திறமையை உணர்ந்த இவர் நிஷாமுல் முல்க் கிடம் உமரை அறிமுகம் செய்து வைக்கத் தவறவில்லை. இவ்வாறு சந்தர்ப்பங்கள் உமருக்குச் சாதகமாக இருந்ததால் அவர் அப்போதைய தலைநகராகிய இஸ்பர்ஹானிற் தனது வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தார். இஸ்பர்ஹான் அவ்வேளையிற் ட்ரான்சொக்ஸ்ஸியானு தொட்டு தைகிரீஸ் நதிக்கரை ஈராக உள்ள பரந்த ஒரு தேசத்தை

ஆண்டு வந்தது. உமரின் வேண்டுகோட்கிணங்கி நிஸாமுல் முல்க் இஸ் பர் ஹானில் ஆய்வுக்கூடம் ஒன்றினையும் அமைத்தார். உமர் கையாள் தனது புதிய ஆதரவாளரை எவ்வளவு தூரம் கவர்ந்துள்ளார் என்பதை இவ்வன்மை விளக்குகின்றது. இது மட்டுமல்ல; உமர் இருபத்தாறு வயதாய் இருக்கும் போதே இவ்வாய்வு கூடத்தின் இயக்குனராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற நிகழ்ச்சி நிகழும் போது ஐரோப்பா முழுவதும் மானிய முறை ஆட்சியைக்கொண்ட இருண்டகாலத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. இவ்வாய்வுக் கூடத்திற்குள் உமர், அக்கால வழக்கில் இருந்து வந்த பஞ்சாங்கத்தையும் திருத்தி அமைத்தார். அவரது கணிப்பு இப்போது மேற்கு நாடுகள் உபயோகிக்கும் கிரகோரியன் பஞ்சாங்கக் கணிப்பைவிட 6.5 செக்கன்களால்தான் வேறு பட்டது. உமரின் இந்த மாபெரும் சாதனை, தூரதிரஷ்டிக் கண்ணாடி கண்டு பிடிப்பதற்கு ஏறத்தாழ ஐநூறு வருடங்களுக்கு முன் ஏற்பட்டதென்பதை உணரும் போதுதான், மேலும் வியப்பினைக் கொடுக்கின்றது.

மாவிக் ஷா வாழும்வரை உமர் அமைதியான சிந்தனையுடன் தனது விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளை நடாத்தினார். உமர் இந்த இடைப்பட்டகாலத்தில் தான் தனது மிகச் சிறந்த ஆக்க வேலைகளைச் செய்தார். அவை பெரும் பாலும் கணிதத்தையும், புலன்கடந்த நுண் பொருள் ஆராய்ச்சியையும் கொண்டனவாகும் ஆனால் கி. பி. 1092ல் ஸால் ஜுக் மன்னலின் மரணத்திற்குப் பிறகு உமர் அரச சபையின் ஆதரவை இழந்தார். புதிதாக முடிசூடிய மன்னன் உமரை நல்ல முறையிற் கவனிக்க வில்லை, மன்னர் அவையகத்திருந்த சில ஐந்தாம் படையாளர், மன்னரது சிந்தனையாலே தமது செல்வாக்கைச் செலுத்தி, அவரது சிந்தனையைப் பாரபட்சப் படுத்த முயன்றிருக்கலாம் என்ற காரணத்தையும் நாம் முன்றாகத் தள்ளி விடமுடியாது. ஆனாலும், நிஷாமுல் முல்கின் மகன் பஹருல் முல்கின் உதவியினால் உமர், மன்னர் அவையில் இருந்து முற்றாக ஒதுக்கப்படவில்லை, எப்படியோ அமைதியற்ற ஒரு சூழ்நிலைக்கிடையே, உமரும் தனது பணிகளைத் தொடர்ந்தார். அவர் எழுதிய சில சிறந்த நூல்களின் பெயர்களைக் கீழே தருகின்றேன்.

1. மகாலத்-பில்-ஐபர்-வல்-முகாபிலா, அட்சரகணித ஆராய்ச்சி
2. முஸதராத்-கிதாப்-யுக்விதாஸ்

3. லவாளிம்—அம்கினு (சுவாத்தியத்தை யறிதல்)
4. இப்னுஸீனாவின் மார்க்கப்பிரசங்கப் பாரசீக மொழிபெயர்ப்பு
5. ஸிச்—மாலிக் ஷாஹி
6. றிசாலா கௌன் வல்-தக்லீப்
7. அல்-வுஜூத் (வாழ்க்கை)
8. குல்யாத்-அல் வுஜூத்(வாழ்க்கையின் தன்னனுபவ கொள்கை)
9. மீஸான் அல் ஹிகம் (ஞானத்தின் தராசு)

நான் மேற்கூறியவை யனைத்தும் கணிதம், வான சாஸ்திரம் புலன்கடந்த நுண் பொருட் தத்துவம் முதலியவற்றோடும் உமர் கொண்ட தொடர்பின் ஒரு பகுதியைத் தான் காட்டுகின்றன. ஆனால் உமர் திருக் குர்ஆனிலும் ஹதிஸ்களிலும் மற்றும் இயற்கை சாஸ்திரங்களிலும் இவற்றுக்கு நிகரான நிபுணர் என்பதையும் நாம் சிந்தனையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிற்ஸ்டீஜரால்டின் மேற்கோள்களின் மூலம் கையாமைப்பற்றி அவரது மாணவரான நிஸாமி அருசி சமர்காந்தி என்பவர் கூறியிருப்பவை யாவருக்கும் தெரிந்ததே. ஆனால் உண்மை என்ன வெனில் உமர் கையாமின் வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட இரண்டொரு சம்பவங்களை மட்டும் அங்கு நாம் காண்கிறோமே தவிர ஒரு பெரும் புகழ்பெற்ற கணித விஞ்ஞானியின் சீடனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கக் கூடிய அளவுக்கு ஒரு சுருக்கமான வாழ்க்கை வரலாற்றைக் காண முடியாமல் இருக்கின்றது. உமர் கையாமைப் பற்றிய ஒரு நெருங்கிய வாழ்க்கைப் படத்தினை 'ஷஹரகூரி' கூடத் தனது 'நுஸ்ஹத்-அல்-அர்வாஹ்' எனும் நூலிற் காட்டுவதை விட 'அல்-பய்ஹக்கி'யின் எழுத்துக்கள் மூலம் காணலாமென நான் நினைக்கின்றேன். உமர் கையாம் இஸ்லாமிய சட்டக் கலையிலும், வரலாற்றிலும், குர்ஆன் ஞானங்களிலும் பாண்டித்திய முடையவரென்றும், அவை கையாமை அக்கால சமய விற்பன்னரின் மத்தியிலே மதிப்புடன் திகழ வைத்ததாகவும் 'அல் பய்ஹக்கி' கூறுகிறார்.

உமர் கையாமைப் பற்றிப் பின்வரும் நிகழ்ச்சியும் கூறப்படுகின்றது. ஒரு நாள் 'நிஸாமுல் முல்கின் சகோதரன் சிஹாபுத்தினை உமர் காணச் சென்றார். அவ்வேளை இமாம் கஸாலியும் அங்கு வந்திருந்தார். சிஹாபுதினும் இமாம் கஸாலியும் திருக் குர்ஆன் வசன மொன்றிற்குக் கூறப்படும் பலவகைக் கருத்துகளையிட்டு உரையா

டிக் கொண்டிருந்தனர். உமர் எதிர்பாராத விதமாக அங்கு நுழைந்ததும் அவரிடம் இப்பிரச்சினையைச் சமர்ப்பித்தனர். உமர் கையாம்பல்வேறு பண்டிதர்கள் கூறும் பலவகைப் பட்ட கருத்துக்களையும் கூறி, இன்னும் ஒருபடி மேற்சென்று அவற்றுள் ஆதாரமற்ற கருத்துக்களையும் சுட்டிக் காட்டினார். சம்பாஷணையின் முடிவில் அவர் பல் வேறுபட்ட கருத்துக்களில் ஒன்றுக்குத் தனது சம்மதத்தையும் தெரிவித்தார். உடனே இமாம் கஸாலி ஆச்சரியப்பட்டு “ஆண்டவன் உங்களைப் போல் பல மேதைகளைப் பிறப்பிக்க வேண்டும். என்னையும் உம்மவர்களுள் ஒருவராய்ச் சேர்த்துக் கொண்டு சந்தோஷமாயிருங்கள். ஏனெனில், இவ்வுலகில் தத்துவ ஞானிகள் தவிர்ந்த ஏனைய குர்ஆன் வாசகர்கள் யாரேனும் இத்தனையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வாரென்று நான் நினைக்க வில்லை” என்று கூறினார்.

“அல் பம்ஹக்கீ”யின் கருத்துப்படி பின்வரும் நிகழ்ச்சியொன்றும் கூறப்படுகின்றது. “ஒரு நாள் உமரை இமாம் கஸாலி அழைத்து அவரிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். அதாவது, ஆகாயகோளத்தின் அத்தனை பாகங்களும் ஒன்றுபோல் தோன்றினும், ஒரு கோளத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை எவ்வாறு நிர்ணயிப்பது என்பது பற்றியே அக்கேள்வி யெழுந்தது. உடனே உமர் தான் இப்பிரச்சினையைப் பற்றி ஏற்கனவே தனது “அறைஸ்-அல்-நபைஸ்” என்ற நூலில் குறிப்பிட்டு இருப்பதாகப் பதிலளித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து அசைவும் இப்படிப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தது எனத் தொடங்கி ஒரு நீண்ட உரை நிகழ்த்தினார். வழக்கம் போல உமர் கையாம்பல் கொடுக்கப்பட்ட பிரச்சினையைத் தவிர்த்துக் கொண்டே சென்றார். சூரியனும் உச்சத்தை அணுகிவிட்டான். இவ்வேளை முஅஸ்ஸினின் பாங்கொலியும் கேட்டது. உடனே இமாம் கஸாலி எழுந்து “உண்மை வந்துவிட்டது, பொய்மை மறைந்து விட்டது. கட்டாயமாகப் ‘பொய்’ மறையவே வேண்டும்” என்ற திருக் குர்ஆன் வசனத்தைக் கூறினார். இந்தத் திரு வசனம் பகுத்தறிவுச் சம்பாஷணைகளுக்கும் ஒரு சிறந்த குறிப்புரையாக அமைகிறது.

இஸ்லாமிய மதத்திலும், சட்டத்திலும், வரலாற்றிலும் இருந்த ஆர்வத்தைவிட அறபி பாரசீக மொழி பெயர்ப்புக்களிலும்

உமர் திறம் படைத்தவராகக் காணப்பட்டார். இஸ்பர் ஹானில் உள்ள தனது நண்பர்கள் பலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இஸ்லாத்தில் ஆண்டவரின் ஒருமைப்பாடு பற்றிய அவிசென்னாவின் மார்க்குப் பிரசங்க மொன்றை அறபியில் இருந்து பாரசீகத்திற்கு மொழி பெயர்த்தார். அறபியில் உமர் எழுதிய “நிஸாலா-ஆல்-கௌன்-வல்-தக்லீப்” எனும் நூல் அறபு உரை நடையில் அவருக்கு இருந்த திறமையை விளக்குகின்றது. அறபியிற் பல செய்யுள்களையும் அவர் யாத்துள்ளார். சிந்தனை ஓட்டத்தில் அவருக்கிருந்த தனித்துவத்தையும் சொல்லாட்சியில் அவருக்கிருந்த திறமையையும் அவரது அறபு மொழி வாசகர்கள் என்றும் மதித்து வந்தனர்.

மேற்கூறியவை கையாமை வான சாஸ்திரியாகவும், கணித மேதையாகவும், புலன்கடந்த நுண்பொருள் ஆய்வாளராகவும், இயற்கை ஞானியாகவும் காட்டுகின்றன. அவர் எழுதிய ருபாய்யாத்திற்கு வருமுன் அவரது கையாம் எனும் பெயரை யிட்டு வழங்கும் மாறுபட்ட கருத்துக்களையும் சற்று அவதானித்தல் பொருத்தமாகும். ஒவ்வொரு பாரசீகக் கவிஞனுக்கும் இரண்டாவது பெயராக ஒரு புனைபெயருண்டு. பொதுவாக அப்பெயர் தனது தொழிலின் பெயராகவோ, தனது ஊரின் பெயராகவோ அல்லது தான் விரும்பும் மலரின் பெயரைக் கொண்டதாகவோ வேறு ஏதாவது அழகிய ஒரு பொருளின் பெயரைக் கொண்டதாகவோ அமையும். கையாம் என்ற பெயர் அறபிச் சொல்லாகிய ‘கைமா’ என்பதிலிருந்து வந்ததாகவும், அதன் கருத்துக் கூடாரம் என்பதாகவும், உமரின் தந்தை அத்தொழிலைச் செய்தார் என்பதாகவும் அதனாலேயே உமர் தனது புனைபெயராக கையாம் என்ற பெயரை வைத்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. உமரின் தந்தை கூடாரம் தைத்தாரோ, இல்லையோ கையாம் எனும் பெயர் உமர் புதிதாக வைத்துக் கொண்ட தொன்றல்ல. உமர் பிறப்பதற்கு முன்னமே அறபு இலக்கியத்தில் பல சிறந்த கையாம்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள். உதாரணமாக “பக்தாத்தின் வரலாறு” என்னும் நூலை எழுதிய காதிப் பக்தாதி (இ: 463 ஹிஜிரி) என்பவர் முஹம்மத் அல் கையாம் என்பவரை ஒரு பரம்பரைப் பண்பாளர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ருபாய்” என்பது நாலடிப் பாவாகும். முதல் இரண்டடி

களும் நாலாம் அடியும் ஒரே அடியிற்றெதுகை உடையனவாக இருத்தல் வேண்டும். முதல் மூன்றடிகளும் பாட்டின் முக்கிய பொருளை உணர்த்த, நாலாம் அடி பொருள் செறியுரையாக அமைதல் வேண்டும். ஆனால், நாலாம் அடி சாதாரண வழக்கில் உள்ள சொற்களைக் கொண்டதாயும், சுடுஞ் சொற்கள் இல்லாததாயும் அமைதல் வேண்டும்.

பாரசீக நாலடிப் பாடல்களை உமர் கையாம் தான் தோற்று வித்தார் என்பது பிழையான கருத்தாகும். இவருக்கு முன் இரண்டு சூபிக் கவிஞர்கள் திறமையான ருபாய்யாத் பாடல்களை யாத்துள்ளனர். “உர்யான்” உன்றழைக்கப்படும் பாபா தாஹிர் என்பவர் இவருள் ஒருவராவர். இவர் ஒரு “மஜ்ஸூப்” அல்லது “தர்வேஷ்” என்று கூறலாம். கி.பி. 1036ல் இவர் அவிசென்னாவைச் சந்தித்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. மற்றவர் உமர் கையாம் பிறப்பதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன் இறந்த அப்துனு ஸெய்த் இப்துனு அபில் கைர் என்பவராகும். இவர் ஒரு சூபிக் கவிஞர். உண்மையிலேயே இவர் ருபாய்யாத் பாடல்களை சூபித்துவ, சமய, தத்துவச் சிந்தனைகளை விளக்கும் ஒரு உயரிய சாதனமாக ஆக்கி வைத்தார். சூபித்துவ கோட்பாட்டின் அமைப்பு முறையினையும், இற்றை வரை ருபாய்யாத் பாடல்களில் முக்கிய அம்சமாக விளங்கும். அதன் உட்பொருட்தன்மையினையும் அளித்த பெருமையும் இவரையே சாரும். இவரது வாழ்க்கை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருத்துப்படி பாபா தாஹிரைப் போல் இவரும் அவிசென்னாவைச் சந்தித்து மத, ஞானப் பிரச்சினைகள் பற்றி நீண்ட சம்பாஷணைகள் நிகழ்த்தி இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இருவரும் அளவளாவிப் பிரியும்போது “அவர் அறிவதை நான் பார்க்கிறேன்” என்று அந்தச் சூபி சொல்ல “நான் அறிவதை அவர் பார்க்கிறார்” என்று அந்தப் பகுத்தறிவுவாதியான அவிசென்னா பதிலுரைத்தார். சூபித்துவக் களிப்பில் இருக்கும்போது அவர் பாடிய பின்வரும் ருபாய்ப் பாடலை மேற்கோள் காட்டாமல் என்னால் தொடர முடியாது. “அறிவின் உச்சப் படியில் நிற்கும் ஒருவன் நான் என்ற தன்மையை விட்டு இறையுடன் இருப்பதாக உணர்கிறான். தன்மையை மறுப்பதுடன் இறைவனே என்றும் நிலையானவன் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறான். இதுவே இறைவனைத் தவிர வேறு யாருமில்லை என்பதன் கருத்தாகும்.

மேற்காட்டிய ருபாய் பாடல் தனக்கும் இறைவனுக்கும்

உள்ள தொடர்பை எவ்வாறு ஒரு சூபி நோக்குகிறான் என்பதைத் தெளிவுறக் காட்டுகின்றது. சூபியின் கருத்துப்படி ஆண்டவன் எல்லாம் வல்லவனும், எல்லாநன்மையாளனும் மட்டுமல்ல வாழ்விற்கும் அழகிற்கும் அவனே மூல கர்த்தா ஏன்— அவன் ஒருவனே வாழ்பவன்; அவன் ஒன்றே அழகு!

உமர் வாழ்ந்த காலை சூபித்துவம் காற்றிற் பறக்க விடப்பட்டு அதன் சொற்குவை யாவும் சாதாரண பேச்சுக்களில் உபயோகிக்கப் பட்டன. பழமையே உயர்வு என்று எண்ணி வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் கடுமையான தாக்குதல்களில் நின்றும் தப்ப வேண்டும் என்பதற்காக சூபிக் கவிஞர்கள் வேண்டுமென்றே உவமைகளும் உருவகங்களும் நிறைந்த ஒரு மறை பொருள் அமைந்த பாஷையைக் கைக் கொண்டனர். கவிஞர்கள் தங்கள் உவமைகளைப் பூங்காவிலிருந்தும் பாதையிலிருந்தும் மதுச் சாலைகளிலிருந்தும் பெற்றனர். வண்ண ரோஜாவின் வாழ்வுக் காதலன் வானம் பாடி உவமையை நாடித் திரிபவனுக்கு உவமையாக்கப்பட்டது. வண்ண ரோஜா தெய்வீக அழகுக்கும், அதன் மகரந்தம் தெய்வீக அறிவுக்கும் உவமையாக்கப் பட்டன. அதே போன்று தனது இடத்தைத் தேடித் தனி வழியே செல்லும் பிரயாணி களைப்பு வந்ததும் இடைவழியில் உள்ள ஸ்தலங்களில் (மகாமத்) தங்கலாம்; அந்தப் பிரயாணி (சாலிக்) தன் நோக்கத்தை அடைவதற்குச் சில தங்கும் இடங்களில் தரிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. இந்தத் தங்கும் இடங்கள் தான் பத்தி, பணிவு, தன்னடக்கம், பசி, பயம் முதலியன வாகும். இன்னும் தன் நோக்கத்தை இட்டு தன் உள்ளத்தில் எழும் ஆசையினால் உந்தப்பட்டுத்தான் பிரயாணி மேலும் மேலும் நகர்கிறான். நிதாமி கஞ்சவி (இ:1202) சூபிகளின் மதுச்சாலைகளைப் பற்றிப் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“சென்ற இரவு சென்றேன் மதுச்சாலை
என்னை வேறென் செய்ய முடியும்?
நீண்ட நேரம் நெடிதே அழைத்தேன்;
யாரும் மறுமொழி தந்தனில்லை,
மதுவிற்பாரோ மறந்து துயின்றனர்;
ஏளனமாக என்னை மதித்ததால்
கதவைத் திறக்கக் கருதினர் இல்லை;
மேலும் கதறினேன் வெகு நேரம் போய்

ஒருவன் சாளரம் ஊடு நோக்கினன்
என்ன புதுமை? யார் நீ இங்கே?

சமயம் அறியாது சத்தமிடுகின்றாய்!
என்ன வேண்டும் என்றே இரைந்தனன்.

“கருணை செய்து கதவைத் திறந்திடு
என்று சொன்னேன், இரைந்தான் மேலும்.

“போ, போ வெளியே புகலேல் வீணே!

யார் வந்தாலென்? இந்தச் சாமம்

எவரும் கதவை என்றுமே திறவார்,

மஸ்ஜித் என்று மதித்தா யோநீ

திறந்து கதவு தெரியும் பொழுதெலாம்

பிந்தி வந்தாலும் பின் வரிசையிலே

சேர்ந்து வணக்கம் செய்ய நீ முடியும்

இதுவோ சாலை; இருப்போர், களிப்போர்

அழகும், தீபமும், அமுதும், மதுவும்,

வீணையும், குழலும் முழங்குவதின்கே;

உலகம் முழுவதும் ஒருங்கே காண்பாய்;

முஸ்லிம், பிராமணர், கிறித்தவர், சொராஸ்தர்

யூதர் முதலிய யாவரும் இருப்பர்

ஏதும் நன்மை இதிற்பெற விரும்பின்

காற்றுாசி என்னக் கூடிதாய் மாறுக

இலக்கை அடைவாய் இதுவே பாதை,

ஓஓ நிஜாமி ஓயாது நீயும்

இராப் பகலாக ஏனிங் கலைகிறாய்!

இந்த நெருப்பில் எழும்பிய புகையை

அன்றி வேறு காணவும் அறியாய்”

மேலே மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பாடலில் இருந்து பல சாது
யினர் வாழும் இவ்வுலகம் மதுச்சாலைக்கு உவமையாக்கப் பட்டிருப்
பதை அறியலாம். இங்கே உண்மையை நாடுபவன் கூத்தாடுபவ
னாகக் கருதப் படுகிறான். அவனுக்கு வழங்கப்பட்ட மதுதான் ஞான
அறிவாகும். அவ்வறிவினால் வரும் ஆனந்தக் களிப்பே இம்மதுவா
ஏற்படும் மயக்கமாகும். மது விற்பவன் மார்க்க அறிஞன் (ஷேக்)
ஓவ்வொருவரும் அருந்தக் கூடிய அளவுக்கு அவன் மதுவை ஊற்
கின்றான்.

வாழ்வை வெறுப்பதும், உண்மையை மறுப்பதுமான ஆ

மார்த்த விசாரத்தை இவ்வாறு சூபிகள் லௌகீக அறிவோடு சேர்த்து ஒரு மறை பொருள் அமைந்த பாஷையிற் பாடினர். அவர்களது நம்பிக்கையின்படி ஆண்டவனைப் பற்றிய அறிவைத் தனியே வணங்குதலால் மட்டும் பெற முடியாது. ஆன்மாவை இவ்வுலக அழுக்குகளில் நின்றுக் சுத்தப்படுத்தல் வேண்டும். அப்படிச் சுத்தப்படுத்தப்பட்ட ஆன்மாவில் தெய்வீக அழகு பிரதிபலிக்கும்.

நான் முன்னே கூறியதுபோல உலகின் எல்லா வளர்ச்சியுற்ற பாஷைகளிலும், இன்று நாம் உமர் கையாமை செய்யுள் மொழி பெயர்ப்புக்களால் அறியலாம். ஆனால், பாரசீக இலக்கியம் படிக்கும் ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் குறிப்பாகக் கிழக்கில் உள்ளவர்களுக்கு மேலைத் தேச மொழிகளில் உரை நடையிலோ, செய்யுள் முறையிலோ அதனை மொழிபெயர்ப்பது எவ்வளவு கஷ்டமானது என்பது தெரியும். ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளரின் கடமை மூல நூலில் உள்ள கருத்துக்களை மற்றைய மொழிகளில் அப்படியே காட்டுவதாகும். ஆனால் இப்பணி மதம், தத்துவம் போன்ற சிக்கலான விஷயங்களில் ஈடுபடும்போது கஷ்டமானதாகின்றன. சூபித்துவ அனுபவங்களைக் காட்டும் பாடல்களை குறிப்பாக மூலத்தில் இருந்து மொழிபெயர்த்தல் இன்னும் கஷ்டமான காரியமாகும். ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளன் முதலிற் தாண்ட வேண்டிய தடை பாரசீக பாடல்களிலுள்ள வழக்கமான உட்பொருள் நடையாகும். உமர் கையாமைப் பாரசீக மொழியில் வாசிப்போர் அதில் வரும் மது இங்குள்ள குடிவகைகள் அல்ல வென்பதையும் உமரின் 'சகி' இக்கால நடன மாது அல்ல என்பதையும் அறிவர். சூபியாகிய இப்னுல் பரீத் பின்வருமாறு தனது பாடல்கள் ஒன்றில் கூறுகின்றார்.

“எங்கள் காதலியின் நினைப்பிலே அருந்தியமது
எங்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியது
அந்தப் பழரசம் திராட்ஷைக்கு முன்னமேயே
படைக்கப்பட்டு விட்டது”

ஷேக் அப்துல் காதர் அல் ஜெய்லானியும் பின்வருமாறு தமது பாடல் ஒன்றிற் கூறுகின்றார்.

“என் காதலி எனக்கு ஒரு கிண்ண மது தந்தாள்
நான் அம்மதுவைப் பார்த்து ‘வாழ்க நீ’ என்றேன்”

பாரசீக ரூபாய்யாததை மொழி பெயர்க்கின்றவர் ஒரு கவிஞர்

கைவோ அல்லது பாரசீகச் சுவியின் தரத்திற்கோ இருக்க வேண்டுமென்று நான் கூறினால் அது மிகையாகாது. எனினும் இந்நாலடிப் பாடல்களை அவற்றின் முழுக் கருத்தும் பாரசீக மணம் கமழுமாறு மொழிபெயர்ப்பது கஷ்டமான காரியமாகும். இந்த மாதிரி உண்மையான முறையில் அனைத்தும் உட்பட மொழி பெயர்ப்பதென்றால் அப்பாடல்கள் வாசிப்போருக்கு மிகவும் கஷ்டமான நடையில் அமையும் என்பதும் உண்மை. ருபாய்யாத்தின் உண்மை இசை கூடக் கெட்டுவிடவும் கூடும். பிறஸ்ட்ஜெரால்டின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு மிகச் சிறந்ததான போதிலும் அதைப் படிப்போருக்கு உமர் கையாம் உலக இன்பத்தை அடைவதிலேயே ஆசை உள்ளவர் என்ற ஒரு பிழையான அபிப்பிராயம் தோன்றும். ஆனால் மூலப் பாடல்களில் அவற்றை ஞான மார்க்கத்திலோ உலகியல் மார்க்கத்திலோ கருதிக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு வசதியும் அளிக்கப் பட்டுள்ளது. எனினும் கீழைத் தேயச் சூழலுக்கும் மேலை நாட்டுச் சூழலுக்கும் வேறுபாடுகள் இருப்பினும் பிறஸ்ட்ஜெரால்ட் ஒரு கஷ்டமான முயற்சியில் வெற்றி ஈட்டியிருப்பதற்காக அவரைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். அவரது மொழி பெயர்ப்பை முற்றாக நோக்கும் பொழுது, அவர் அக்காலத்தில் இருந்த நூல்களின் உதவி கொண்டு ருபாய்யாத்தின் இசை உவமை முதலியவற்றைப் பெருமளவிற்கு அப்படியே மொழி பெயர்த்துள்ளார். உண்மையிலேயே சில பாடல்கள் அவற்றின் சொல்லலங்காரத்தை மட்டுமல்ல பாரசீகச் சூழ்நிலையையும் பெற்றிருக்கின்றன. இருந்தும் சில பாடல்கள் உண்மைக் கருத்தைக் காட்டுவனவாய் இல்லை. என்னைப் பொருத்த வரையில் இதற்குக் காரணம் பிறஸ்ட்ஜெரால்ட் வாழ்ந்த காலத்தில் ஐரோப்பாவிலோ, இங்கிலாந்திலோ ருபாய்யாத்தைப் பற்றிய ஒரு சிறந்த பதிப்பும் இல்லை என்பதாகும். பிறஸ்ட்ஜெரால்டின் மொழி பெயர்ப்புகளின் ஒரு அழகிய பாடலை நாம் காண்கின்றோம்.

“அன்பின் நண்ப நீயறிவாய்
அடைந்த துன்பம் போதுமினி
துன்ப விவேகம் எனுமவனைத்
துரத்தி விட்டேன் மனைவிட்டே
இன்பவல்லி திராட்சை மகள்
இனியாள் எந்தன் மனைவியென
அன்பாய்த் தொடடேன் அவள்கரமே
ஆரூ இன்பம் பெற்றேனே”

குபி அல்லாத ஒருவருக்கு இப்பாடல் கவிஞரின் பலதார மனத்தில் உள்ள விருப்பத்தைக் காட்டுவதாகத் தெரியும். ஆனால் உமர் பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்தார் என்பது உண்மை. உண்மையிலேயே இவரது பாடல்களில் உள்ள உவமைகளை நாம் நீக்கி விட்டால் இமாம் கஸாலியின் விவேகத்தையும் மிகைத்த தத்துவக் கொள்கை உமர் கையாமின் கருத்துக்களில் தனது செல்வாக்கைச் செலுத்தி இருப்பது புலனாகின்றது. கஸாலியின் கொள்கைப் படி மனிதன் தெய்வத்தைப் பற்றிய ஞானத்தை ஐம் புலன்களினால் மட்டும் அறிய முடியாது. ஏனெனில், அவற்றின் சக்தி மட்டுப் படுத்தப் பட்டுள்ளன. உண்மையைத் தேடி அறிவுப் பாதை வழியே நகர்ந்து செல்லும் ஒருவன் தான் கொண்டு செல்லும் விவேகத்தின் தீபம் மங்குவதைக் காண்கிறான். தன் பிரயாணத்தைத் தொடர்வதற்கு, இவ்விளக்கை விவேகத்தையும் மிகைத்த ஒரு தீபத்தைக் கொண்டு மாற்ற வேண்டும். குபிகளின் தத்துவப்படி இதன் கருத்து ஆண்டவனிடம் தன்னை முற்றாகச் சரணடையச் செய்து அவனது கருணை மூலம் அருளைப் பெறுதலாகும்.

மேலே குறிப்பிட்ட பாடலில் உமர் திராட்சை மகளைனக் கூறுவது திராட்சை ரசத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொற்றொடர் ஆகும். இதன் கருத்து ஆண்டவனிடம் ஒருவன் சரணடைதலாற் பெறும் உயரிய அறிவாகும். உமரது சக கவிஞர்கள் தங்களிடமுள்ள வார்த்தை வளத்தால் மன்னனைப் புகழ்வதன் மூலம் தமது சீவியத்தை நடத்தினர். ஆனால் கையாமுக்கு அவரது பாடல்கள் ஒரு பிழைக்கும் வழியல்ல. அவை தமது சிந்தனையிற் தோன்றும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த உதவிய ஒரு கருவியாகும். கையாமின் ருபாய்யாத் அவரது வாழ்க்கையில் வேறுபட்ட நிலைகளில் பாடப் பட்டனவாகும். அவரது ஞானம் பற்றிய நோக்கங்களும், எண்ணங்களும் அழகிய பாடல்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுப் பலராலும் பலமாதிரியாகக் கருத்துக் கொள்ளப்படும் தன்மையன, ருபாய்யாத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், வாழ்க்கை, மரணம், மறு உலக வாழ்க்கை முதலியன பற்றிய கையாமின் கருத்துக்கள் திரும்பத் திரும்ப அவர் பாடல்களிற் தோன்றிய போதிலும் அவை ஒவ்வொன்றிக்கும் அவர் கொடுக்கும் புதிய புதிய உவமைகளும், சொற்றொடர்களும் அப்பாடல்களுக்கு ஒரு புதிய தோற்றத்தை அளித்து அவற்றை வாசிப்போருக்கு முற்றிலும் ஒரு புதிய கருத்தை வழங்குவதாய் அமைகின்றன. இலக்கிய ரசனையுள்ள மேதைகளுக்கு ருபாய்யாத்

காட்டும் அன்பின் மதிப்பும், ஒழுக்க மேம்பாட்டும், வாழ்க்கைப் பற்றிய இன்பமான - நியாயமான நோக்கமும், அலங்காரமான சொற் றொடர்களாலும், மறை பொருள் காட்டும் உவமைகளாலும் ஒளி பெறச் செய்யப் படுவனவாம். சாதாரண மனிதர்களுக்கு அவை தரும் பூங்காக்களும், வானம்பாடிகளும், இனிய, மனம் வீசும் சூழ் நிலையும் இன்பத்தைக் கொடுப்பனவாம்.

உமர் கையாமின் வரலாற்று ஆசிரியர்களது கருத்துப்படி கையாம் தனது மரணத்தை ஏற்கனவே அறிந்திருந்தார். கி. பி. 1123ஆம் ஆண்டு தனது வாழ்க்கையின் இறுதிநாட் கால தனது 74வது வயதில் அவிசென்ற எழுதிய "அஷ்-ஷிபா" என்னும் நூலை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். "ஒன்றும் பலவும்" என்ற அத்தியாயத்திற்கு வந்ததும் தனது பற்குச்சியை நூலின் பக்கங்களின் நடுவே வைத்து விட்டு, பக்தியுள்ள அவரது நண்பர்களை யழைத்துத் தனது சொத்துக்களை ஒப்படைத்து விட்டி-முழு நாளும் நோம்பிருந்தார். அன்றிரவு இஷா தொழுகையின் போது தனது சென்னியைத் தரையில் முட்டினால் "ஓ இறைவா, எனக்கு நீ அளித்த சக்தியைக் கொண்டு உன்னை நான் அறிய முயற்சித்தேன். ஆகவே உன்னை நீ மன்னித்து விடு. ஏனெனில் உன்னை அடைய எனக்குள்ள ஒரே வழி நீ அளித்த இந்த அறிவொன்று தான்" என்று கூறி இம்மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுலக கெய்தினார்.

ஐரூப் அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்கள் உமர் கையாமின் ரூபாய்யாத் பாடல்களைத் தமிழில், கவிதையருவில் மொழிபெயர்த்துள்ளதை அறிய நான் மிக்கமகிழ்ச்சி யடைகிறேன். இக் கவிஞரது இலக்கிய ஆக்கத்தை வரவேற்பதுடன் அவரது முயற்சியையும் பாராட்டுகிறேன். அவரது வேண்டுகோட் கிணங்கித் தமிழ் வாசகர்கள் பாரசீகப் பேரறிஞரான உமரின் வாழ்க்கையினூடு நுழைந்து அவரது ஆக்கங்களை அறியக் கூடியதாக நான் இச்சிறு முகவுரையை எழுதியுள்ளேன். இம் மொழி பெயர்ப்பாளரின் இலக்கிய முயற்சி வெற்றி பெற என் ஆசிகள் அனைத்தும் உரித்தாகுக!

2-3-'65

கண்டி.

எஸ். ஏ. இராமம்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கீழைத் தேயக் கலைப்போதனா
பீடத் தலைவர், பேராசிரியர் கலாநிதி க. கணபதிப் பிள்ளை
அவர்கள் அன்புடனளித்த

அணிந் துரை

பாரசீகப் பெருங்கவியான உமர் கையாம் பாடல்கள் உல
கின் பல மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பெருமையுடை
யன. பாரசீக மூலத்திலிருந்து தத்தம் மொழிகளில் மொழிபெயர்த்
தோர் சிலர்; பிற்குகெராஸ்டு (Fitzgerald) என்பாரின் புகழ்பெற்ற
ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பை அடியொற்றித் தத்தம் மொழிகளில்
பெயர்த்தோர் இன்னுஞ் சிலர். கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த புலவர்
அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்கள் ஆங்கில ஆக்கத்தைத் தழுவி
எளிய நடையில் தமிழில் விருத்தப்பாவில் யாத்துள்ளார். இவருக்கு
முன்னர் இருவர் இத்தகைய முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளனர்.
கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளையும், பாலபாரதி ச. து. சு. யோகி
யும் விருத்தப்பாவிலேயே தமது மொழி பெயர்ப்புக்களையுஞ் செய்
துள்ளனர்.

மூவருடைய மொழி பெயர்ப்புக்களையும் ஒப்பு நோக்கும்
பொழுது, அவை ஒவ்வொன்றிலும் தனிப் பண்புகள் காணப்படு
கின்றன. பிள்ளையவர்கள் மூலக்கவியின் கருத்தைத் தழுவித் தமிழ்
நாட்டுப் பெயர்களையும் சூழலையும் புகுத்தி அமைதிகாண முற்
பட்டார். யோகியார் மூலக்கவியுள்ளத்திற்கு உணர்வூட்டிய இன்பப்
பொருட்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து வேகத்துடன் பாடியுள்
ளார். காதர் அவர்கள் பாரசீகப் பண்பாட்டுச் சூழல் பாடல்களிலே
புலப்படல் வேண்டும் என்னும் கருத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு
தமது பாடல்களை யாத்துள்ளார். மூலக்கவியின் மத நம்பிக்கைகளை
அதே நம்பிக்கையுடைய நமது கவிஞர் செம்மையாக விளங்கிக்
கொண்டுள்ளார் என்றும் கருதலாம்.

செழுந்தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றைப் பாடல்களிற் பெய்து
இனிமையை யுண்டாக்கியுள்ளார் காதர் அவர்கள். எழுவான்.

செந்தரளம் போன்ற சொற்றொடர்கள் படிப்போர்க்கின்பம் பயப் பனவாம். கீழ்த் திசைக்கு எழுவான் என்று கிழக்கிலங்கையில் இன்றும் வழங்குவதும் எம் நினைவுக்கு வருகின்றது.

புகழ்பூத்த நூல்கள் பலப் பல மொழி பெயர்ப்புகளாக வெளிவருவது இயற்கை; வேண்டப் படுவதுமொன்றே. எக்காலத் துக்கும் எல்லோர்க்கும் ஏற்ற மொழி பெயர்ப்பு என்று எந்த ஒரு நூலையும் கூறிவிட முடியாது. எனவே, உமர்கையாம் பாடல்களைப் புதிதாக நமது கவிஞர் மொழி பெயர்த்துள்ளது விரும்பத்தக்கதே: சிந்தனையாளரின் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு ஆளான உமர்கையாம் பாடல்களின் தத்துவங்களைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் சீராக விளங்கிக் கொள்ளும் முயற்சிக்கு இப்புதிய மொழிபெயர்ப்பும் பெரிதும் உதவும் என்று கூறலாம். ஆசிரியர் முயற்சியை நாம் மனமாரப் பாராட்டுகின்றோம். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இந்நூலை ஆதரிக்கும் என்னும் நம்பிக்கையும் எமக்குண்டு.

க. கணபதிப்பிள்ளை

என்னுரை

உலகப் புகழ் பெற்ற உமர்கையாம் பாடல்களாகிய ருபாய் யாத் ஒரு ஞானப் பொக்கிஷமாகும். இதன் அருமையுணர்ந்து பலர் பல பாஷைகளில் இதை மொழி பெயர்த்துள்ளனர். தமிழில் அப்படி யொரு மொழி பெயர்ப்பு இல்லாதிருந்த குறையைக் கவிமணி தேசிகவினாயகம் பிள்ளையவர்கள் நீக்கினார்கள். ஒரு நாள் மணிக் குரலாசிரியர் ஜனாப் எம். ஸி. எம். ஸுபைர் அவர்களும் எனது நண்பர்களிற் சிலரும் பிள்ளையவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு ரூலை என்னிடம் காட்டி இதிலே தமிழ் மன்னர், புலவர் பெயர்கள் விரவி வருகின்றன வென்றும் திரு நீறு, அசோக வனம் பேர்ன்ற சொற் களுக்கும் உமர் கையாமுக்கும் சம்பந்த மில்லையல்லவா என்றும் கேட்டனர். அதோடு "பிறஸ்ஜெராஸ்டு" அவர்களின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு வேறு ரூபத்திற் காணப்படுகிறதென்றும் காட்டினர். மேலும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்போடு ஒத்துப்போகவும் பாரசீகப் பண்பாடு விளங்கவும் தமிழிற் புதிதாக இதனை மொழி பெயர்த்துத் தரவேண்டுமென்றும் என்னக் கேட்டனர். நான் அதற்கிணங்கி ஒரு வாறு முடித்துள்ளேன்.

உமர் கையாம் பாடல்கள் தத்துவம் நிரம்பியவை. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் அவர் கூறும் தத்துவங்களைச் சரியாகக் காட்ட வில்லை என்ற ஒரு குறையும் உண்டு. எனினும் முடிந்த வரையிற் தெண்டித்து மொழி பெயர்த்துள்ளேன். எனது முழு நோக்கமும் பாரசீகப் பண்பாட்டுக்குள் அப்பாக்களை ஆங்கிலத்திலுள்ளபடி ஆக்கவேண்டுமென்பதே. ஏனெனில் இடப்பெயர் மக்கட் பெயர் போன்றவை பாரசீக நாட்டிற்குரியனவாக இருக்கவேண்டுமென்பதே எனது அவா. அதில் நான் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டுள்ளேன். முழுக்க முழுக்கத் தத்துவம் நிரம்பியதாக இருப்பதால் யாரும் திட்டமான ஒரு வியாக்கியானத்தை முடிவுகட்டிக் கூறமுடியாது. அறிவு முதிர்ச்சிக் கேற்பப் புதிய கருத்துக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தோன்றக் கூடிய வகையில் அப்பாடல்கள் அமைந்திருப்பது ஒரு புதுமை. மது, மாது, ரோஜா, மதுச்சாலை, புல்புல், இன்பம்

இவையே ருபாய்யாத்தின் குறிக்கோளென்று கூறுவது அபத்தம். பாரசீகப் பாடல்களில் இவை மருவிவராதபாடல்கள் ஒன்றுமில்லை. இப்பால் கூட இவற்றை விட்டுவிடவில்லை; விடவும் முடியாது. ஆதலால் இவற்றின் பிரயோகம் கூறும் கருத்து வெளிப்படையான கருத்தா அல்லது வேறும் உட்கருத்துக்கள் உண்டா என்று கேட்கலாம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இவற்றின் கருத்து நேர் முகமானதல்ல என்பதேயாகும். ஆழமான தத்துவத்தை உட்பொதிந்து நிற்கும் ரோஜா மலர்களால் ஆக்கப்பட்ட மாலையே ருபாய்யாத்.

ரோஜா அழகும் மணமும் உள்ளது; எல்லாரையும் ஒன்று போல் வசிகரிக்கும் சக்தி ரோஜாவிடமுண்டு. ரோஜாவை அழகுக் காகவும் மணத்திற்காகவும் சிறுவர் தொடக்கம் பெரியவர் ஈடுக யாவரும் விரும்புகின்றனர். இதேபோல் பற்றற்ற ஞானிகளும், மனப்பரிபக்குவ முற்ற தத்துவ விற்பன்னர்களும் விரும்புகின்றனர். இறைவனின் தத்துவம் வாழ்க்கையின் இரகசியம், ஆத்மாவின் நிலை, மனப்பரிசுத்தம் இவைபற்றி அதிகமதிகம் ஆராய்ந்துள்ள ருமி, ச.அதி. இப்பால் போன்ற தத்துவ விற்பன்னர்கள் ரோஜாவை மிகத் தூரம் உவமானமாக்கி மேற்கூறியவற்றை விளக்கியுள்ளனர்.

நங்கையைக் கவரும் ரோஜா ஞானியைக் கவர்கிறது. ஆதலால் நங்கை நயப்பதை ஞானி நயக்கலாமா என்று கேட்கலாம். ஐயோ! கண்ணும் கருத்தும் மாறுகிறதே! இதனாலே தான் ரோஜா இன்னும் புகழ் வீசித் திகழ்கிறது. ருபாய்யாத் இதே ரோஜா மலர்தான், எந்தக் கண்ணும் கருத்தும் கொண்டு இதை நெருங்குகிறீர்களோ அது உங்களைப் பொறுத்தது. ரோஜா நல்ல தென்றால் ருபாய்யாத்தும் அப்படியே. ஒன்றுமட்டும் உண்மை. ரோஜா இன்னும் உண்டு; அதேபோல ருபாய்யாத்தும் இன்னும் உண்டு. ஆனால் ருபாய்யாத்தோ ஒரு வாடாமலராக மாறிவிட்டது

‘ருபாய்யாத்’ ஓர் ஒழுங்கு முறைப்படியே அமைத்துள்ளது. முதற் செய்யுள் காலை உதயம் பற்றிக் கூறுகிறது. மற்ற இரு செய்யுட்களும் நித்திரையை விட்டெழுந்து வாழ்வைத் துவங்கு என்றழைக்கின்றன. நாலாம் செய்யுள் வசந்த உதயம் பற்றிக் கூறுகின்றது. ஐந்தாம் செய்யுளிலிருந்து கூசா நாமா வரும் வரை வாழ்வைப் பற்றிய பல்வகைக் கருத்துகள் கொண்ட போதனைகள்

காணப்படுகின்றன.

கூசாநாமா பொதுவாக ஜடத்துவ உடலைப் பற்றிய உருவக வருணனை. அப்பால், தன்னைப் பற்றிய கூற்றுக்கள். ஐந்து செய்யுட்கள் இதில் அடங்குகின்றன. தொடர்ந்து வருவது வசந்தமுடிவு. பின்கடைசி வார்த்தை (வசிய்யத்). இத்துடன் ருபாய்யாத்தும் முடிகிறது. அதிகமான இடைச் சொருகல்கள் ஐந்தாம் செய்யுளி விருந்து கூசாநாமா வரும் வரையில் உள்ள பகுதிக்குள் காணப்படுகின்றன. ஆரம்பம், முடிவு இவற்றில் மாற்றம் செய்வது சற்று வில்லங்கமானதால் அவை அப்படியே காணப்படுகின்றன. வசந்தம் முடிவதற்குள் வாழ்வில் தேடவேண்டிய வற்றைத் தேடிக்கொள்; அநுபவிக்க வேண்டியவற்றை அநுபவி; வாழ்வு ஒரு வசந்த பருவத்துக்குச் சமமென்று கூறக்கூடிய வகையில் செய்யுட்களின் போக்கு அமைந்துள்ளது.

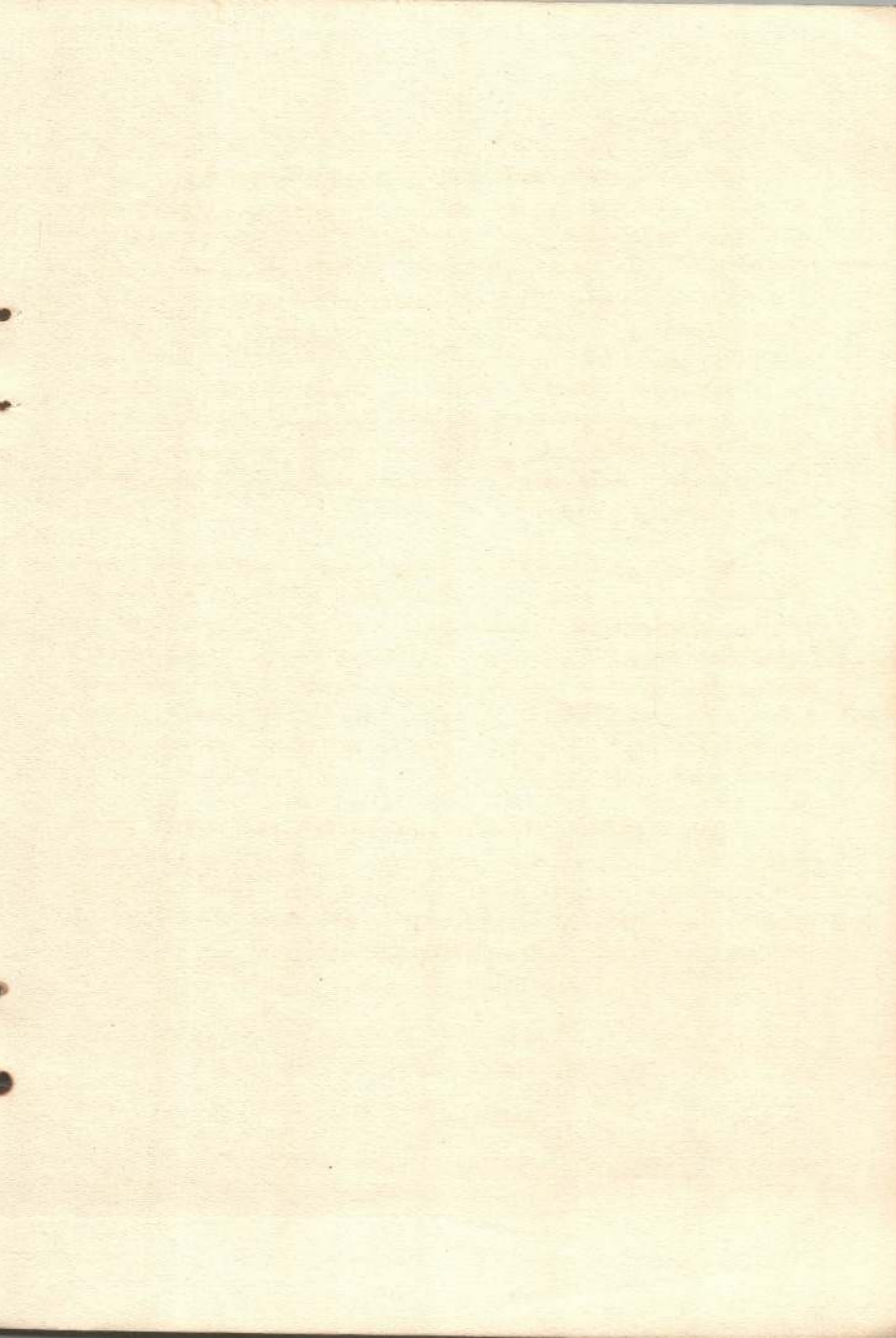
இப்பாடற் றெகுதிக்கு மனமுவந்து அணிந்துரை தந்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கட்கும், உமார்க்கையாமைப் பற்றியும், அவரது "ருபாய்யாத்தைப்" பற்றியும், விரிவானதொரு முகவுரையைத் தந்துதவிய, இலங்கைப் பல்கலைக்கழக அரபி-பாரசீக விரிவுரையாளர் கலாநிதி எஸ். ஏ. இமாம் அவர்கட்கும் நான் மிகவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். அவர்களது இன்னுரைகள் இந்த நூலுக்கு மணமுட்டி நிற்கின்றன.

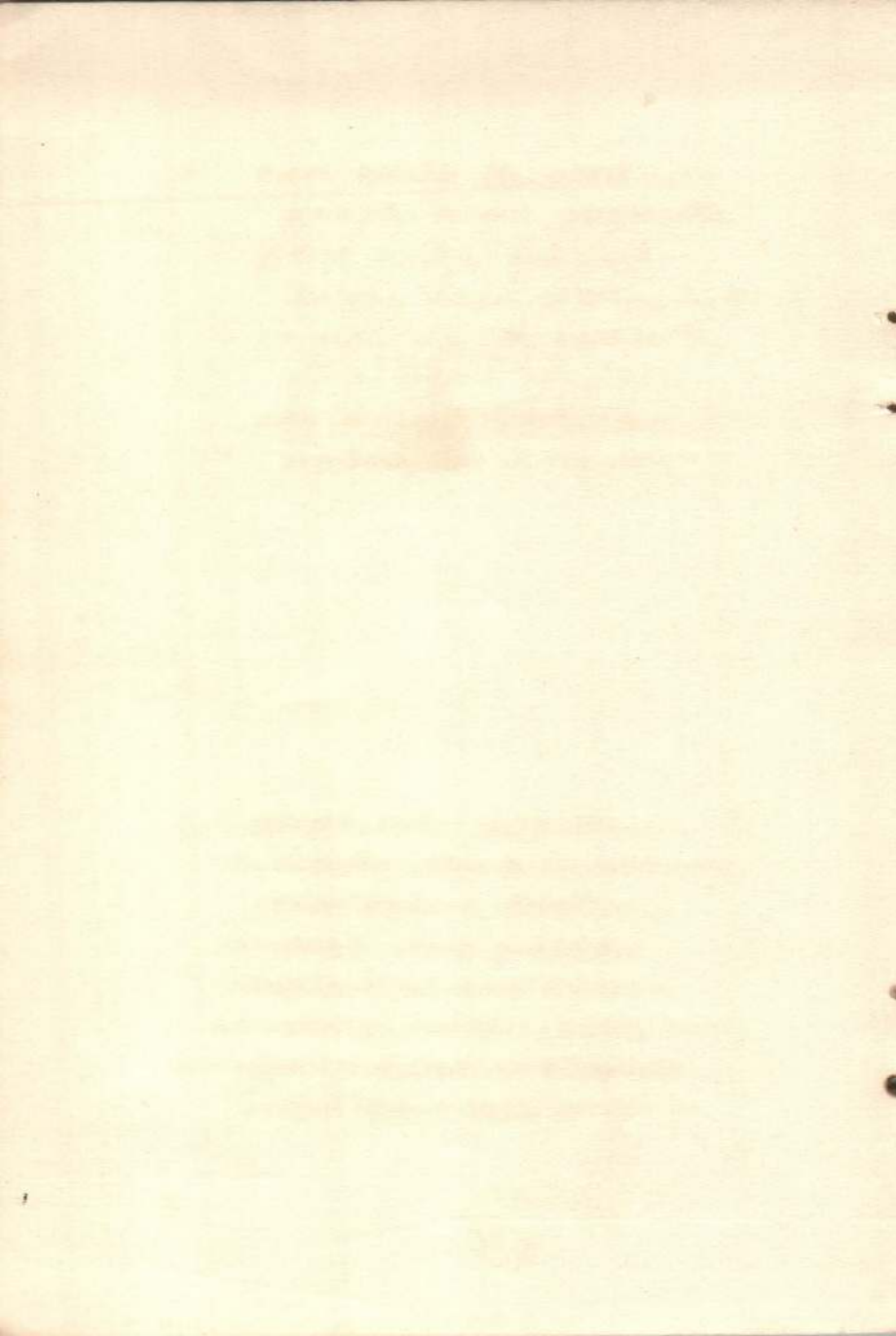
மேலும் இதனைச் செய்யும்படி பலவாற்றானும் என்னை ஊக்குவித்த நண்பர் ஜனாப் எம். ஸி. எம். ஸுபைர் அவர்கட்கும், பி. எம். எம். அப்துல் காதர் அவர்கட்கும், இதனை அழகுறு நூலாக ஆக்கித்தந்த மணிக்ஞரல் பதிப்பகத்தார்க்கும் எனது மனமுவந்த நன்றிகள் என்றும் நிலைப்பதாக.

அ. கா. லெ.

காத்தான்குடி.

10-4-68.

உமர்கையாமின்
ருபாய்யாத்

1. எழுவீர், இருட்டாம் ஜாடியினுள்
எறிந்தான் காலைச் சிறுவன்கல்;
குழுவாய் நின்ற விண்மீன்கள்
குலைந்தே ஓடி மறைந்தனவால்;
எழுவான் திசையின் வேடனுமே
எடுத்தே கதிரின் கண்ணிகளால்
கொழுவிக் கொண்டான் சுல்தானின்
கோபுரத்தின் கொடு முடியை.

2. உதய ஒளியின் இடதுகரம்
 உயர்ந்தே வானம் ஒங்குகையில்,
 இதயக் கனவில், சாலையிருந்
 தெழுந்த சத்தம் நான்கேட்டேன்;
 “உதயம், எழுமின், மங்கையரே,
 உள்ள மதுவை ஊற்றிடுமின்
 மதுர வாழ்வின் கிண்ணமது
 வற்றி வரண்டு போகுமுனம்”.

3. நின்றார் சாலே முற்றமதில்
 நெடிதே அழைத்தார் காவலரை;
 நன்றே கதவைத் திறவீரோ,
 நாடிச் சேவல் கூவுறதே,
 ஒன்றே நீரும் உணர்வீரோ!
 ஒருசிறு பொழுதே தங்கிடுவோம்;
 இன்றே விட்டிவ ணீங்கினமேல்
 இனிமேல் என்றும் வாரோமே.

4. சோலை மரக்கிளை மூஸாவின்
 சுந்தர வெண்கர மாகியதே,
 பாலை நிலம்நபி ஈஸாவால்
 பசுமை எடுத்துயிர் பெற்றதுவே,
 சில நிறைசிந் தனையாளர்
 சேர்ந்தனர் தங்கள் தனியிடமே,
 ஞால முயிர்த்தது புத்தாண்டின்
 நல்வர வாற்புது நகையுடனே.

5. கீர்த்தி நிறைந்த இரும்நகரும்
 கிளரும் ஏழ்புரி கிண்ணமுடன்
 சீர்த்தி விளங்கிய ஜாம்ஷீதும்
 சென்ற லீடமின் றூரறிவார்!
 ஆர்த்த புகழாம் தலமதிலே
 அலருந் திராட்சைக் கொடியழகும்
 பூத்த வனமும் நீரருகே
 பொலிவதை யின்றும் பாரீரோ!

6. இசையின் செல்வன் தாலுதின்
 இனிய இதழ்கள் மூடினவே;
 நசையின் புல்புல் தெய்வீகம்
 நவிலும் உன்னத 'பஹ்லவி'யில்
 வசையில் மதுவே மதுவென்று
 வன்ன ரோஜா மலர்நோக்கி
 அசையும் கன்ன அடிசிவந்தும்
 அலறும் பான்மை காணீரோ.

7. நிரப்பிடு மதுவைக் கிண்ணமதில்;
 நெருங்கும் வசந்த நெருப்பினிலே
 எரித்திடு வாடை வருத்தமெனும்
 ஏழ்மை நிறைந்த போர்வையினை,
 துரப்பிடு வாழ்வின் பறவையினும்
 தூரம் பறப்பது மிகஅரிதாம்!
 பரப்பிடு சிறகை விரித்ததுபார்!
 பறந்திடப் பொழுதும் அடுத்ததுபார்!

8. அலர்ந்த மலர்கள் காலையிலே
 அறியி னவைகள் ஆயிரமாம்;
 உலர்ந்து வாடிச் சேற்றினிலே
 உதிரு மவையும் ஆயிரமாம்;
 புலர்ந்த கோடை மருவியதும்
 பொலியும் ரோஜா ஒருபுறமே!
 மலர்ந்த ஜாம்ஷீத், கைகோபாத்
 மறைந்து போதல் மறுபுறமே!

9. ஆ! கைசேதம் 'கைகோபாத்'!
 அகிலம் புகழ்மன் 'கைகுஸ்ரு'!
 போக விடுமின் 'றஸ்டம்'போர்!
 புரிந்து மேலும் போகட்டும்!
 ஈகை வள்ளல் 'ஹாதிம்தாய்'
 இரங்கி யுணவுக் கேகட்டும்!
 ஆகும் முதுமைக் கையாமை
 அணைந்து வருவாய் வருவாயே.

10. அரும்பிய வயல்கள் ஒருபாலும்,
 அனல்வெம் பாலை மறுபாலும்
 இருந்திடப் பிரிக்கும் புற்றரைகள்
 இனிதே காண்பாய் சிலஆங்கே
 பெரும்புகழ் சுல்தான் அவனடிமை
 பேரே தெரியா தொழிந்தனரே,
 அரும்பொன் அரியணை மீதின்னும்
 அந்தோ! சுல்தான் மஹ்முதே!

11. என்னே தருவின் கிளையின்கீழ்
 இனிய உரொட்டித் துண்டுண்டு,
 முன்னே கலச மதுவுண்டு
 மோட்ச கீத நூலுண்டு,
 பொன்னே கான இசையுடனே
 புகழ்ந்து பாட நீயுண்டு
 பின்னே இந்த வனம்ன்றிப்
 பேசுஞ் சொர்க்கம் வேறுண்டோ?

12. சிலர் சொல்வார் இவ்வுலகமது
 சிறந்த இன்பச் சுகரமதாம்;
 பலர் சொல்வார் அப் பரகதியில்
 பற்றும் சொர்க்கம் மேலதுவாம்;
 புலரும் நாளைப் போகவிடு,
 புலர்ந்த பொழுதைக் கையிலெடு,
 கழறும் அந்த முரசொலியின்
 கருத்து வேண்டாம் தள்ளிவிடு.

13. பாராய் அந்த ரோஜாவைப்
 பார்த்து நகைக்கும் அதனழகைத்;
 தேராய் அதுசொல் வார்த்தையிது;
 “திகழும் இந்த உலகினிடை
 நேராய் வந்து மலர்ந்துளதாம்,
 நிறைந்த பட்டுப் பைகீறிச்
 சீராய் நிதியைப் படிமீது
 சிதறி விதைத்துச் சென்றிடுமாம்”.

14. நெடிதே எண்ணி வருந்துவதேன்?
நினைத்த எல்லாம் உலகினிலே
முடிவாய் வெந்த சாம்பரென
முடிவ தன்றி வேறில்லை;
படியும் தூசி மணல்மீது
பாலை வனத்தின் பனிஎன்றும்
நொடிதே தோன்றி ஒளிவீசி
நொய்தாய் ஈற்றில் மறைவதுபோல்.

15. மழைபோல் வாரி யளித்தவரும்,
மறைவாய்ப் பூட்டி யொளித்தவரும்,
பிழையே யின்றி ஈற்றினிலே
பிரிந்து மண்ணாய்ப் போனதலால்,
விழைவோ டாரும் அவருடலம்
வில் பொன்னாக மாறியதாய்
அழையார் தோண்டி யெடுத்ததனின்
அளவும் உரையும் காணாரே.

16. தாண்டிச் செல்லும் கார்வானின்
 தங்கும் மனையே வையமதாம்;
 மீண்டும் மீண்டும் திறந்தபடி
 மேவும் வாயி விராப்பகலாம்;
 ஈண்டு கீர்த்தி யோங்கிடவே
 இலங்கிப் பின்னர் அணியணியாய்
 மாண்டு போன சுல்தான்கள்
 மண்ணில் எண்ணி மாளாதே.

17. கொற்ற வேந்தன் 'ஜாம்ஷீது'
 கொலுவி லமர்ந்த மணிமாடம்
 முற்றும் முசலி அரிவாமும்
 முது காடாக மாறியதே!
 வெற்றி வீரன் வேட்டையிலே
 விளங்கு 'பஹ்ராம்' தலையின்மீ
 தெற்றி யுதைத்தும் வாலேயம்
 இன்னும் விழித்து நோக்கிலனே!

18. சீசர் பட்ட களத்தினிலே
 சிவந்த ரோஜா மலர்வதுபோல்
 பேசும் மற்ற இடங்களிலே
 பேருக் கொன்றும் மலர்வதிலே,
 தேச விளங்கும் முடிவிட்டுச்
 சிதறி விட்ட செந்தரளம்
 வீச விழுந்து முனைத்தனவோ
 விளங்கும் இந்தப் பூடுகளே.

19. சாய்ந்து நின்றே நோக்கிடுவாய்
 சற்றே, ஆகா! என்னழகு!
 பாய்ந்து செல்லும் வாய்க்காலின்
 பளிங்கு போன்ற கரையினிலே
 தோய்ந்து பற்றிப் பசுமையுடன்
 துளிர்ந்து வளரும் புற்களெலாம்
 ஆய்ந்து பார்ப்பின் அழகியவள்
 அதரம் தொட்டு முனைத்தனவோ?

20. சென்ற நாளின் கவலையுடன்
 சேரும் நாளின் கவலையெலாம்
 இன்றே நீங்க ஊற்றிடுவாய்
 இனிய மதுவை என்அன்பே,
 அன்றி நாளைக் கென்பாயேல்
 ஐயோ அந்த ஆண்டுகளாம்
 பொன்றிய ஏழா யிரத்துடனே
 பொருந்தி விடுவேன் யார்கண்டார்!

21. பாடும் எங்கள் நண்பர்களும்,
 பரிவு காட்டிய அன்பர்களும்
 தேரும் மதுவை யுண்டனரோ!
 தினைத்து மேலும் கொண்டனரோ!,
 தீரும் பருவம் அறிந்தனரோ!,
 திவ்ய மதுவும் தீர்ந்ததுவோ!,
 ஆரும் அறியா ரந்தோ!போய்
 அமைதி யுற்றார் அணியணியே.

22. சென்று போன முன்னோர்கள்
 சேர்ந் திருந்த இடங்களிலே
 இன்று களித்து விளையாடி
 இன்ப விருந்து வைக்கின்றோம்;
 நன்று நாமும் போனபினர்
 நாடி வருவார் யார்யாரோ?
 ஒன்று கூடி இதேஇன்பம்
 உவந்து நுகர்வார் யார்யாரோ?

23. ஆகா! இந்த வாழ்வினிலே
 அடையும் இன்பம் எஃதுளதோ
 போகா நிற்கும் வரையிலதைப்
 புனைந்து பெருக்கி நுகர்ந்திடுவோம்;
 ஒகோ உண்ண மதுவின்றி
 ஊக்கும் பாணன் பண்ணின்றிப்
 போகும் புழுதி புழுதியுடன்
 போவோம் ஒருகால் முடிவின்றி.

24. வேண்டும் இன்றைக் கென்றுசொலி
 வேர்வை சிந்த உழைக்கின்றீர்;
 மீண்டும் நாளை வந்தவுடன்
 மேலும் கீழும் விழிக்கின்றீர்;
 ஈண்டு முஅத்தீன் அழைக்கின்றான்
 இருட்டின் உச்சிப் படியேறி
 யாண்டும் நன்மை இங்குமிலை
 அங்குமிலை யேழுடர் என.

25. இன்னும் இந்த ஞானிகளும்
 இருமை யுணர்ந்த முனிவர்களும்
 பின்னும் தாகம் தாகமதாய்ப்
 பேசிப் பேசி யலைகின்றார்;
 நன்னேர் அவர்கள் வார்த்தையெலாம்
 நகைப்புக் கிடமாய்ச் சிந்தினவே!
 பொன்னேர் வாய்கள் மூடினவே
 புழுதி நிரம்பி ஐயையோ!

26. எல்லாம் அறிந்த பண்டிதரோ
 எப்படியும் போய்ப் பேசட்டும்,
 நில்லா ஓடும் வாழ்க்கையிது
 நிசமே இதனை மறுப்பாரோ?
 அல்லா தினிமேல் வருவதுவும்
 அறியோ மென்பது பொய்யாமோ?
 எல்லா மலரும் மலரும்பின்
 என்றோ வாடின் வாடினதே.

27. அந்நாள் சின்ன வயதினிலே
 அடுத்துக் கேட்டேன் அறிஞரையும்
 நன்னேர் ஞானக் குரவரையும்
 நவிலும் அவர்கள் உரைகளையும்
 என்னே! சொல்வேன்! எப்பொழுதும்
 'எக்கதவா லுட்' சென்றேறோ
 பின்னும் வந்தேன் 'அக்கதவால்'
 பேசிப் பயனென்! உண்மையிதே.

28. அந்தோ! ஞானக் குரவருடன்
 அள்ளி விதைத்தேன் ஞானவிதை,
 நொந்தே சொந்தக் கைகொண்டு
 நோக்கி உழைத்தே னவைவளர,
 எந்தாய் என்சொல் வேனிதனை
 இதுவே கண்ட பலனாகும்,
 வந்தேன் நீரைப் போல்வீசும்
 வளிபோற் சென்றேன் சென்றேனே.

29. ஏனோ வந்தேன் இவ்வுலகில்?
 எங்கே யிருந்தேன் வருமுன்னே?
 ஆனால் ஒன்றும் அறியேனே
 அலையும் நீர்போல் அலைந்ததலால்,
 நானோ அறியேன் போகுமிடம்
 நாளை ஒருகால் வெளியேறின்
 தானாய்ப் பாலை வனமுழுதும்
 தவமும் காற்றாய் விடுவேனோ?

30. எங்கிருந் தோஇங் கென்னை
 எறிந்தா னென்னைக் கேளாமல்,
 இங்கிருந் துமெங் கேயோ
 எறிவா னென்னைக் கேளாமல்;
 தொங்கு மிஃதன் ரகசியமும்
 துலங்க வில்லை மறந்திடவே
 நுங்கக் கிண்ணம் வாரம்மா,
 நொடிதே சிக்கல் போமம்மா.

31. உலகின் மையம் அடியாக
 உயரும் எழுவான் முடிவாக
 விலகா நின்ற தடையெலாம்
 விலக்கி நின்றேன் ஒரு தடவை
 அலகில் எல்லாத் தடைகளையும்
 அகற்ற முடிந்தே னானாலும்
 பலகால் முயன்றும் தோற்றேனே
 பாழும் 'இறப்பு', 'விதி' நீக்க.

32. கண்டேன் கண்டேன் கதவதனைக்
காணேன் திறவு கோலையுமே!
உண்டே திரையும் ஒருபுறமாய்
ஊடே ஒன்றுந் தெரிந்திலதே!
அண்டை யாரோ பேசுகிறார்!
ஆகா 'நீநான்' என்கின்றார்!
சண்டை சற்றே ஓய்ந்ததடா!
சத்தம் 'நீநான்' மாய்ந்ததடா!

33. உருளும் வானந் தனைநோக்கி
ஒருநாள் கேட்டேன், உலகினிலே
இருளில் வீழ்ந்து சுழன்றிடுவோர்க்
கேதும் தீபம் விதிக்குண்டோ;
அருளிய விடையே இதுவாகும்:
"ஆகா, அதுவோ மருளாகும்,
பொருளில் பொருளைப் பொருளாகப்
புகல்வார் தமக்கோர் இருளாகும்".

34. மண்ணின் கலச வாயுடனே
 மகிழ்ந்து வைத்தேன் என்வாயை
 எண்ணி எந்தன் இதழுடனே
 இசைத்த தந்தக் கலசவிதழ்:
 “நண்ணும் வாழ்வோ நிலையில்லை,
 நலிந்து போனாற் போனதுதான்
 உண்ணீ மதுவை ஒதுமுயிர்
 ஒழியும் வரையும்;” என்றதுவே.

35. “உலகந் தந்த வாழ்வினிலே
 உயர்ந்து நிற்கும் இன்பமெலாம்
 விலகிச் செல்லும் நழுவவிடின்
 வீணே யாகும் வாழ்,” வெனவே
 கலசம் உரைத்த வார்த்தையினைக்
 சுருத்திற் கொண்டேன் உண்மையெனப்
 பலகால் முத்தம் தந்தஅதன்
 பசந்த இதழின் பண்புமதே.

36. ஒருநாள் அந்திப் பொழுதிலே

ஊரின் சந்தைப் பகுதியிலே
யாராவது அரிதாய் நின்றேன்; ஒருகுயவன்

அள்ளிப் பிசைந்த மண்ணமுது:

“பெரியோய், அண்ணா, கெஞ்சுகிறேன்,

பிசைவாய் மெல்ல, மெல்ல” எனத்

தெரியா வண்ணம் பன்னாவால்

தேம்பி யுரைக்கக் கேட்டேனே.

37. குறையேன் மீண்டும் உரைக்கின்றீர்?

குறித்த காலம் வழுவிலும்,

மறைவாம் நாளை பேசாதீர்,

மறந்து மதற்காய் வருந்தாதீர்;

பிறவா தினுமிருப் பது ‘நாளை’,

பிறந்து மடிந்த தோ ‘நேற்று’,

முறையே சுவைப்ப ‘தின்றே’யாம்,

முடிவே, கிண்ணம் வார்ப்பீரே.

38. அழிவின் பாழில் ஒருகணமே,
 ஆருயிர்ச் சூழில் ஒருகணமே;
 வழியாய்த் தோன்றிய மீன்களெலாம்
 வானில் மங்கி மறைந்தனவே,
 ஒழிவின் உதயம் தனைநோக்கி
 ஊர்ந்திடக் கார்வான் எழுந்ததுபார்,
 எழுவாய்! எழுவாய்! விரைவாயே!
 எல்லாம் சுழலே அறிவாயே!

39. இன்னும் எத்தனை நாட்கள்தான்
 இதுவோ அதுவோ எனஉன்னிப்
 பின்னும் சுழலில் முடிவற்றுப்
 பேசிப் பேசி யலைந்திடுவேன்?
 தன்னும் அமுதந் தானூறித்
 துள்ளுந் திராட்சைக் கனியொன்றே
 மன்னும் இன்பம் அஃதன்றி
 மற்றோர் இன்பம் காணேனே.

40. அன்பின் நண்ப, நீயறிவாய்,
 அடைந்த துன்பம் போதுமினி;
 துன்ப 'விவேகம்' எனுமவளைத்
 துரத்தி விட்டேன் மனைவிட்டே,
 இன்ப வல்லி திராட்சைமகள்
 இனியாள் எந்தன் மனைவியென
 அன்பாய்த் தொட்டே னவள்கரமே
 ஆறூ இன்பம் பெற்றேனே.

41. அங்கும் இங்கும் ஆராய்ந்தேன்,
 அணுவைப் பிளந்துங் கணக்கிட்டேன்.
 எங்கும் ஒரே முடிவைத்தான்
 என்றும் கண்டேன் திண்ணமதாய்,
 இங்கும் அங்கு முள்ளவெலாம்
 எளிதிற் கணிக்க முடிந்தாலும்
 தொங்குந் திராட்சைக் கனியமுதின்
 துல்லிய ஆழம் கண்டிலனே.

42. மங்கிய மாலைப் பொழுதினிலே,
மதுவின் சாலை வாயில்வழி,
தொங்கிய தோண்மேற் கலசமுடன்
தோன்றிய இஸ்ரா யீல்கண்டேன்,
அங்கவ ரென்னை முகம்நோக்கி
‘அருந்திடு கொஞ்ச’ மெனவீந்தார்,
எங்கும் காண இன்னமுதாய்
இருந்த தந்தத் திராட்சைரசம்.

43. வாதம் செய்யும் மதகுரவர்
வாயை யடக்கி நின்றிடுமே,
பேதம் கூறும் எட்டொன்பான்
பிரிவை யொழித்து வென்றிடுமே,
ஓதும் இரச வாதியென
உணரும் வாழ்வாம் ஈயமதை
நாதம் செய்யும் பொன்னாக்கி
நச்சச் செய்யும் மதுவாமே.

44. வீர சுல்தான் மஹ்முதின்
 வெற்றி வாளின் வீச்சதனால்,
 பாரி லுள்ள மௌட்டிகம்,
 பரந்த கரிய பயரூபம்
 சாரு மாத்ம சோகமுடன்
 சாந்து நின்ற பீடையெலாம்
 வேர றுந்து வீழ்ந்தனவே!
 வெற்றி கண்ட நாளினிலே.

45. விடுவாய் அந்த ஞானிகளை
 விதண்டா வாதம் பேசட்டும்;
 தொடுவான் அகன்ற பிரபஞ்சம்
 தொல்லை என்னோ டேகட்டும்;
 அடுவா ரெம்மை யடரட்டும்,
 அதிலே யின்பம் காணட்டும்,
 விடுவோம் அங்கோர் மூலையிலே
 விளையாட் டயர்வோம் வாராயே!

46. உள்ளும் புறமும் நோக்கிடினும்,
 உயரே கீழே பார்த்திடினும்,
 கொள்ளும் முடிவோ சூனியமாம்;
 கூறும் ஜாலக் காட்சியதாம்;
 துள்ளும், ஆடும், ஓடுநிழல்
 தோன்று மொளிப்பெட் டியினுள்ளே
 விள்ளும் மாயா ரூபமென
 விரைந்து வந்து போய்விடுமே.

47. அருந்தும் மதுவும் இன்மையதாம்,
 அணையும் அதரம் இன்மையதாம்,
 பொருந்தும் உலகி லுள்ளவெலாம்
 பொருளன் றவையும் இன்மையதாம்,
 இருந்தும் தெளிவாய், நீயுந்தான்
 இன்று தரிப்பது நாளைபோல்
 தெரிந்தும் காணா அளவினிலே
 தெரியா நிற்கும் இன்மையதாம்.

48. ஆறு பாயும் கரையினிலே,
 அழகிய ரோஜா மலர்கையிலே,
 ஊறு மதுவின் பருவமகள்
 உண்ணச் செய்வாள் கையாமை;
 கூறும் அமரன் ஒருவனுனைக்
 குறுகி யிருண்ட மதுவீந்தால்
 வேறு பாடு யாதுமொரீஇ
 விரும்பி யதனை ஏற்பாயே.

49. ஆடும் சூதே வாழ்வாகும்,
 அல்லும் பகலும் மணையாகும்,
 நாடும் விதியே ஆடுபவன்,
 நகரும் கட்டை மக்களெலாம்;
 சோடு சேர்ப்பான், வெட்டிடுவான்,
 சுற்றி யெங்கும் இழுத்திடுவான்,
 போடும் அறையுள் ஒவ்வொன்றாய்ப்
 போட்டுப் பிறகும் பூட்டிடுவான்.

50. ஆடும் பந்து தெரிந்திடுமோ
 ஆட்டந் தோல்வி வெற்றியதைச்
 சாடும் வீரன் அடிக்கேற்பச்
 சார்வ தல்லால் வலமிடமாய்
 ஓடும் படியாய் நிலமீதில்
 உருட்டி விட்டா னுன்னையவன்
 நாடும் ஒருவன் நன்கறிவான்,
 நாளும் அறிவான், நலமறிவான்.

51. எழுதிக் கொண்டே நகருங்கை
 எழுதிக் கொண்டே செல்கிறதே!
 தொழுதும் கண்ட சூழ்ச்சியெலாம்
 தொட்டும் வார்த்தை மாற்றாது
 வழுவிப் பின்னும் செல்லாது
 வரைந்து கொண்டே போகுதடா!
 அழுதும் கண்ணீர் ஒரு வார்த்தை
 அழிக்க முடியா தேகுதடா!

52. வாறே இந்த வையமதில்
வாய் கவிழ்ந்த பாணையதாம்,
ஊறே டுயிர்கள் அதன்கீழே
ஊர்ந்து கிடந்து மடிந்திடுமால்;
ஏறே இன்னும் கையேந்தி
இரந்து கேட்கின் றீரதனை?
தாரேர் சக்தியு மற்றுருளும்
தன்மை யுள்ளது நம்போலே.

53. முதலில் எடுத்த மண்கொண்டு
முடித்தார் கடைசி மனிதனையே,
அதிலோர் பகுதி தானியமாய்
அமைந்தது கடைசி அறுவடையாய்;
இதிலும் புதுமை முதன்முதலாய்
எழுதிய கணக்கோ, முதற்காலே,
எதிலும் காண முடியாத
இறுதி நாளின் விவரமதாம்.

54. மண்ணும் உயிரும் சேர்ந்தொரு
 மடுவை முதலே வெட்டியதில்
 எண்ணும் இலக்கி லிருந்தென்னை
 எடுத்தே கனலை வீசிவரும்,
 விண்ணின் சோதி பார்வீனும்
 விளங்கு முஷ்த ரீயினும்,
 நண்ணும் குதிரை தோண்மேலாய்
 நாடி எறிந்து விட்டனரே.

55. ஐயம் ஏனோ திராட்சையினை
 அணைந்தேன், சூபி அலற்றட்டும்;
 மெய்யாய் எனது சாவியுமோ
 மிகவும் கீழ்த்தர லோகந்தான்;
 பொய்யே இல்லை திறக்குமது
 பூட்டிய கதவை, அவரேயோ
 கையி் லெதுவு மில்லாமல்
 கத்தித் திறக்க முயல்வாரே!

56. உண்மை யொளியொன் றுண்டாயின்
 ஊக்கும் அன்பை எந்நாளும்
 வண்மை யற்ற கோபம்தோ
 வளர்க்கும் தீயை என்னிலுமே,
 திண்மை இதுவே சாலையினுள்
 தீண்டி நிற்கும் தோற்றமதை
 உண்மை கூறின் கோயிலினுள்
 உயர்ந்து நிற்கக் காணோமே.

57. போகும் பாதை எங்கணுமே
 பொறியும் வைத்துக் குழிவெட்டி
 ஏகும் போதே தள்ளிவிட
 ஏதோ விதியைக் கூட்டாக்கிச்
 சாகும் வரையும் இட்டவிதி
 சட்டப் படியெனை விட்டுப்பின்
 ஆகும் கொடிய பாவமதால்
 அழிந்தேன் என்றுஞ் சொல்வாயோ?

58. அள்ளிய மண்ணே எள்ளிதுநீ; 33
 ஆக்கிய மனிதன் நோக்கமிலான்;
 ஒள்ளிய தீமை நீவைத்தாய்;
 உற்றது மனிதன் குற்றமதோ?
 உள்ளிய பாவம் தலைசூட்டி
 ஒளிரும் வதனம் இருளாக்கித்
 தள்ளிநீ விட்டாய் மன்னிப்பு
 தயவாய்க் கொடுத்துப் பெறுவாயே.

(கூசா நாமா)

59. புண்ணிய ரம்ஸான் முடிவினிலே, 34
 புதுப்பிறை வானில் தோன்றுமுனே,
 நண்ணிக் குயவர் கடைவீதி
 நாடிய போதொரு கடையினிலே,
 எண்ணிட அரிதாய் வரிவரியாய்
 எடுத்தே அடுக்கிய மட்பாண்டம்
 அண்ணி நின்று நான்கண்ட
 அதிசய மொன்றைக் கேட்பாயே.

60. அந்தக் கடையின் கலங்களிடை
 அதிசய மொன்று நடந்ததுகேள்,
 சொந்தக் குரலில் சிலபேச
 சோர்ந்து நின்று சிலகேட்ட,
 முந்த இருந்த கலமொன்று
 முன்னே நின்று தீங்குரலில்
 எந்தக் குயவன் வணைந்தவனோ?
 எக்கலமோ? சொல், என்றதுவே.

61. அடுத்த கலமொன் றமுகுரலில்
 ஐயோ அந்தக் குயவனவன்
 எடுத்த மண்ணும் பூமியிலே,
 இட்ட, ரூபம் பூமியிலே,
 தொடுத் தெடுத்தே யாக்கியவன்
 தூக்கிப் பின்னு முடைப்பானேல்,
 விடுத்த மண்ணில் மண்ணாக
 வீழ்வே னென்று கதறியதே.

62. தேக்கிய இன்ப மதுவுண்டு
 திளைத்த பின்னர் கலமதனைத்
 தாக்கி யுடைக்கும் மூடர்களும்.
 தரணியி லாரும் உண்டுகொலோ?
 ஆக்கி அன்பால் ஆசையுடன்
 அமைத்து விட்ட கலமதனை
 நோக்கி வந்த கோபமதால்
 நொடிக்க அவனுந்துணிவானே?

63. சற்றே அமைதி நிலவியதும்
 சந்த மில்லாச் சாடியெழுந்
 திற்றே என்னை நைகின்றார்
 ஏழை என்செய் வேனென்னை
 அற்றே செய்த குயவன்கை
 அசைந்த அந்த ஆட்டத்தால்
 முற்றாய் வளைவு நெளிவானேன்
 முடிவுக் கார்கால்? என்றதுவே.

64. இன்னும் ஒருகலம் முகநோக்கி 88
 ஈதோ சிலர்முறை யிடுகின்றார்:
 'மின்னும் கனலை வீசுமுகம்
 மேவும் ஒருவன் எதிர்நோக்கி
 இன்னே நரகில் உங்களையே
 எறிவே நென்று முறைத்தானாம்',
 என்னே அறியார் நல்லவனை
 எல்லாம் நன்மை என்றதுவே.

65. காலம் மறந்து வாழ்ந்ததனால்
 கனியும் வரண்டு போயினதே,
 பாலும் சோறும் இனிவேண்டாம்
 பழைய ரசமே போதுமினி,
 கோலம் தேறிச் சுகமாக
 குணமும் கொஞ்சம் ஏறிவர
 ஏலும் படிசெய் எனவேண்டி
 ஏங்கி உயிர்த்த தொருகலமே.

66. இவ்வித மெல்லாம் முரையாடி
 இருக்கும் நேர மதிலேஓர்
 திவ்விய கலமொன் றப்பாலே
 தெரிந்த தலைப்பிறை கண்டிடவும்
 தவ்வி யெழுந்தன எல்லாமும்
 தமைய! அண்ணா! பார்எனவே
 செவ்விய சும்மா டெதிர்நோக்கிச்
 சேர்ந்து விரைவாய் ஓடினவே.

67. வயதும் தளர்ந்து போகிறதே
 வாரீர் மதுவை மண்டிடவே
 மயலே வேண்டாம் இறந்துவிடின்
 மதுவால் உடலைக் கழுவிடுவீர்.
 இயலும் 'கபனை'ப் பசுமைநிறை
 இலையால் எடுத்தே போர்த்திடுவீர்
 அயலே யாகும் அணுகிவர
 அழகிய வனத்தி லடக்கிடுவீர்.

68. கவரும் மாய வலையெனவே
 காற்றோ டொன்றி வீசமணம்
 'கபறி' லிருந்தே வருவதையும்
 காண்பீ ரொருகால் அதிசயமாய்
 விவரம் கூறின் விரைந்துசெலும்
 வைதீ கன்போ லல்லாமல்
 எவரும் அறியா அற்புதமாய்
 எழுந்து மிகைக்கும் அந்தமணம்.

69. நேசங் காட்டிப் பலநாளாய்
 நியமம் செய்த விக்ரகங்கள்
 மோசஞ் செய்து மக்கள்முன்
 முழுதும் பிழையே செய்தனவே,
 வேசம் போட்டே ஆழ்த்தினவே
 விளங்க நின்ற என்மானம்,
 நாசம் எந்தன் புகழையுமே
 நாற் காசுக்கு விற்றனவே!

70. ஈண்டும் உறுதி சத்தியமே
என்றே இரங்கி நிற்கின்றேன்.
ஆண்டு சத்யம் செய்கையிலே
அறிவோ டிருந்தே னோஅறியேன்
மீண்டும் இன்ப வசந்தருது
மேலும் கையில் ரோஜாப்பூ
தூண்டும் காலம் சத்யமெலாம்
தூரும்பாய் அறுவதை யறியேனே!

71. மதுவின் சேர்க்கை தன்னாலே
மக்கள் நேர்வழி விட்டனரே,
இதமாய் நின்ற என்மானம்
எல்லாம் அழிந்தது மெய்யெனினும்
புதுமை இதுதான் மதுவிற்போர்
புகழும் இதனை விற்றதனால்
எதனைப் பாதி யளவேனும்
இனிதே என்று வாங்குவரோ?

72. ஐயோ! வசந்தம் மறைந்திடுமோ!
 அழகிய ரோஜா போய்விடுமோ!
 துய்ய இனிமை மணமுடனே
 துளிர்ந்த இளமை துஞ்சிடுமோ!
 செய்ய புல்புல் இன்னுமொரு
 சிறந்த கீதம் பாடாதோ!
 ஐயோ! அதுவும் எங்கேயோ!
 ஆரும் அறிந்து சொல்லாரோ!

73. நீயும் நானும் விதியுடனே
 நெருங்கிய தொடர்பு தான்பூண்டு
 போயே இந்தத் துன்பமெலாம்
 பொருந்திய உலகைத் தூளாக்கி
 ஆயும் எண்ணம் போலெதுவும்
 அளிக்கும் ஒன்றாய் மாற்றுவமேல்
 வீயும் இந்த உயிர்களெலாம்
 விரும்பி நிற்கும் என்அன்பே.

74. வந்து நோக்கும் வான்மதியே
 வளரும் தேயுந் தன்மையுளாய்!
 சொந்த இன்பக் கிளர்மதியோ
 சோதியி லென்றுந் தேயாதே!
 இந்த வனமாய் நீஇன்னும்
 எத்தனை முறைதான் வருவாயோ?
 அந்த நேரம் நான்இன்றி
 ஐயோ! அலைந்து செல்வாயோ?

75. அன்பே! பாதம் ஒளிவீச
 அழகிய நடையிற் செய்தியுடன்
 இன்பாய் வருகையில் மீன்களென
 இலங்கிச் சிதறிய விருந்தினரை
 முன்பே காண்பாய் மேலும்நான்
 முதலே செய்தி முடித்தோய்ந்த
 வன்பால் இடத்தை யடைவாயேல்
 வரண்ட கிண்ணம் கவிழ்ப்பாயே.

செய்யுட் குறிப்பு

செய்யுள்
எண்

1. விண்மீன்கள் - நட்சத்திரங்கள்.
எழுவான் திசை - கீழ்த்திசை.

ஜாடியினுள் கல்லை வீசுவதால் சத்தம் எழச் செய்து குதிரைகளை ஓட்டுவது வனாந்தரத்தில் ஒரு வழக்கம். காலையாகிய சிறுவன் இரவாக நின்ற ஜாடியினுள் கல்லை வீசவும் நட்சத்திரங்கள் சிதறி ஓடின. உதய சூரியன் தன் கதிர்களால் சுல்தானின் கோபுரத்தின் கொடுமுடியை அதோ வெளிச்சமாக்கி விட்டான்.

2. உதய ஒளி - உதய சூரியன்.

இங்கு உண்மையாய்க் குறிக்கப்படுவது கடைசிச் சாமத்தையாகும்.

வாழ்வாகிய சிண்ணம் என்பது நோக்கற்பாலது.

4. புத்தாண்டு வசந்த காலத்திலேயே பிறந்தது.

நபி மூஸா (அலை) அவர்களின் கை திடீரென வெண்ணிறம் பெற்றது போல் கிளைகள் பூக்களால் வெண்ணிறம் பெற்றன:- சூர்ஆன் XXVI: 33

நபி மூஸா (அலை) அவர்கள் காற்றை வாயினால் ஊதினார் போதும் நோய் குணமாகிப் புத்துயிர் பெற்ற தோற்றமுண்டாகிவிடும். தரை முழுவதும் பச்சை மரகதக் கம்பளம் விரித்தது போல் பசுமையான புற்கள் வளரத் தொடங்கின.

மேற்கூறிய இரு சம்பவங்களும் சோலைகள் மலர்களாக மாறியதற்கும் நிலம் புற்களால் பசுமையாக மாறியதற்கும் உவமானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

5. இயற்கை தன் செல்வத்தை இன்னும் இனிதே அளித்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் மாண்டு மறைந்து சரித்திரத்திற்கே இப்பால் ஆகிவிடுகின்றனர்.

இரும்: இந்நகரம் ஷீதாத் என்ற மன்னனால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது. அது இப்போது அரேபிய மண்ணில் மறைந்துவிட்டது.

ஏழ் புரிக் கிண்ணம்:- ஏழுவளையங்கள் கொண்ட தெய்வீகக் கிண்ணம். இந்த ஏழுவளையங்களும் ஏழுவானம், ஏழுபூமி, ஏழு கடல் என்பவற்றைக் குறிப்பனவாக இருந்தன.

ஜாம்ஷீத்:- கிர்த்தியுள்ள பாரசீக அரசன்.

மேற் கூறிய கிண்ணம் அவனுடையதேயாகும்:

6. பஹ்லவி: பாரசீகப் பண்டை மொழிகளிலொன்று.

பாடிக்கொண்டிருந்த தாலுத் நபியின் அதரங்கள் மூடவும் புல்புல் பாடத் தொடங்கியது; ரோஜா மலரை நோக்கி மது, மது என்று தெய்வீக பஹ்லவியில் பாடத்தொடங்கியது.

7. தூர்ப்பிடு - துரத்துகின்ற.

மாரி முடிந்ததும் வசந்தம் பிறக்கிறது. துன்பந்தந்து கொண்டிருந்த மாரிகாலப் போர்வையினை வசந்த கால நெருப்பில் வீசிவிட்டுப் புதிய உணர்ச்சியுடன் வாழ்வைத்தொடங்கு; வாழ்வென்னும் பறவை இன்னும் அதிக தூரம் இப்படியே பறந்து கொண்டிருக்குமென்று எண்ணுதே; இதோ பார்! அது பறப்பதற்காய்ச் சிறகை விரித்து விட்டது! அதற்குரிய நேரமும் அடுத்துவிட்டது! ஏன் உன் வாழ்வாகிய கிண்ணத்தை மதுவின்றி இன்னும் வெறுமையாய் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்!

8. கைகோபாத் - பாரசீக யுத்தவீரன்; புராணங்களில் அதிகம் புகழப்படுபவன்.

தோன்றுதலும் மறைதலுமாகிய உயிர்களையுடைய இவ்வுலக வாழ்வில் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறிக் கலந்து வருவதை நாம் காணலாம். குறுகிய வாழ்வையுடைய ஒவ்வொன்றும் அதனுடைய வாழ்வின் பருவத்துள் கூடிய இன்பத்தையுடைய முயலாது விடுதல் இயற்கையின் விதிக்கு முரணென்று தெளிக.

ஆயிரக்கணக்கான மலர்கள் காலையில் விரிகின்றன. அதே போல் ஆயிரக்கணக்கான மலர்கள் மாலையில் வாடிச் சேற்றில் வீழ்ந்து விடுகின்றன. கோடையில் ரோஜா ஒரு பக்கம்

மலர்கிறது. மலர்ந்த வாழ்வுடனிருந்த ஜாம்ஷீத், கைகோபாத் போன்றவர்கள் மறுபக்கப் மறைந்துவிடுகின்றனர். என்னே வாழ்வின் விசித்திரம்!

9. கைகுஸ்ரு - புகழ்பெற்ற பாரசீக மன்னன்.

றஸ்டம் - கிரேக்க நாட்டுக்கு "ஹெர்குலிஸ்" எப்படியோ பாரசீகத்துக்கு றஸ்டம் அப்படி. 'பிர்தவ்னி' எழுதிய 'ஷாநாமா' என்னும் பாரசீக காவியத்தில் இவன் அதிகம் புகழப்படுகிறான். ருஸ்தும் என்றும் அழைப்பர்.

ஹாதிம் தாய் - பெருங் கொடை வள்ளல். நபிகள் நாயகம் கூட இவன் மேல் நல்ல மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள். "கொடைக்கு ஹாதிம் தாய்" என்பது வழக்கு.

ஹாதிமின் மகள் ஒரு முறை யுத்தக் கைதியாக்கப்பட்டு அவளது கூட்டத்தினருடன் நபிகள் நாயகத்தின் முன் விலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டாள். அவளது பெயர் சுபானா. அவள் நபிகள் நாயகத்தைக் கண்டதும் "ஓ! ஆண்டவனின் தூதரே, எனது தந்தை மாண்டுவீட்டார், எனது ஒரே சொந்தக்காரனான சகோதரன் முஸ்லிம்களின் வருகைக்கு அஞ்சி மலைகளிலூடே சென்று ஒழித்துக் கொண்டான். எனது விடுதலைக்குச் சன்மானமாக நான் எதையும் தரமுடியாது; உங்களது தயாள குணத்தைக் கொண்டுதான் என்னை விடுவிக்க வேண்டும். என் தந்தை உதார குணம் படைத்தவர்; எங்கள் கூட்டத்தினருக்கு அவர்தான் தலைவர்; கைதிகளை அவர் விடுவித்தார்; பெண்களின் மாட்சியைக் காப்பாற்றினார்; ஏழைகளுக்கிரங்கினார்; இன்னலுற்றோருக்கு ஆறுதலளித்தார்; எந்தக் கோரிக்கைகளையும் அவர் நிராகரித்ததில்லை; நான் அவருடைய மகள் சுபானா" என்று கூறினாள். அவளது கூற்றுக்கு முஹம்மது நபியவர்கள் விடையிறுக்கையில் "உன் தந்தை ஒரு முஸ்லிமுக்குரிய சிறப்பு கள் அனைத்தையும் கொண்டுள்ளார். சிலை வணக்கத்திலேயே தனது வாழ்நாட்களைக் கழித்த எவராவது ஒருவருக்காக ஆண்டவனின் கருணையை இறைஞ்ச நான் அனுமதிக்கப்பட்டால் நான் ஹாதிமின் ஆத்மாவுக்காக ஆண்டவனை இறைஞ்சவேன்" என்று கூறி முஸ்லிம்களைப் பார்த்து "ஹாதிமின் மகள் விடுவிக் கப்பட்டாள், அவளது தந்தை ஒரு வள்ளல்; கருணையுள்ளம் படைத்தவர்; ஆண்டவன் கருணையுள்ளாரிடம் விருப்பம் கொள்கிறான்" என்று கூறினார். உடனே சுபானாவும் அவளது கூட்டத்தாரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றி பாரசீகக் கவி சஅதியின் 'யோஸ்தானில்' அழகாக விபரிக் கப்பட்டுள்ளது.

10. நடுவிலிருக்கும் புற்றரை அமைதி தரக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆங்கே அரசர்களாவது அவர்களின் அடிமைகளாவது இல்லை. அவர்களுடைய பெயர்கூடத் தெரியாது. சல்தான் மஹமுத் மட்டும் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறார். பாவம்! அவருக்குச் சாந்தி உண்டாவதாக. இந்த அமைதியான புற்றரையே எனக்குப் பொருத்தமுடையதாகும்.

சல்தான் மஹமுது அவரது அடிமை 'அயாஸ்' மேல் வைத்திருந்த அன்பைப்பற்றிப் பல பாரசீகப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அந்தப் புகழெல்லாம் இன்று மறைந்து விட்டன.

11. உரொட்டித் துண்டென்பதும் பாரசீகப் பாடலிற் கூறப்பட்டிருப்பதும் வேறு. ஒரு ஆட்டின் தொடைப் பாகத்தைக் கொண்டு செய்த ஒரு வித உணவைத் தான் அதிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பாரசீக மக்கள் கொண்டாட்ட நேரங்களில் உண்ணும் உணவுகளில் இதுவும் ஒன்று.

12. புலரும் நாள் - வருங்காலம்

புலர்ந்த பொழுது - நிகழ் காலம்

கழறும் அந்த முரசொலி - தூரத்தில் உன்னைச் சூழ்ந்து நடக்கும் சம்பவங்கள்

சிலர் அழியுந்தன்மையுள்ள இவ்வுலக வாழ்வே இன்பமென்பர். சிலர் இனிமேல் வரும் சுவர்க்க வாழ்வே மிகமேலானது என்பர். உண்மை இரண்டுக்குமிடையிலிருக்கிறது. இனிமேல் வரும் சுவர்க்கத்தை இப்போதிருக்கும் உலகத்திலிருந்து கொண்டே அடையத் தெண்டிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே உலகம் போராடுமிடம், சுவர்க்கம் அடையுமிடம் என்றால் போராடுமிடத்தைப் புறக்கணித்தல் பிழை. அப்படிப் புறக்கணித்தால் இரண்டுமில்லை. ஆகலான் நிகழ்காலம் வருங்காலத்தை விட மிகநிச்சயமானதும், பிரயோசனமானதாகும். நிகழ்காலம் பிரயோசனப் படுத்தப்பட்டால்தான் வருங்காலம் இன்பமாகும். நிகழ்காலத்தைப் புறக்கணிப்பதும் உலகத்தை வெறுப்பதும் ஒன்றே.

16. வையம் சத்திரத்துக்கு உவமானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சூபிகள் இக்கருத்தைப் பெரிதும் வலியுறுத்துவர்.

17. முசலி - உடம்பு

அரி - சிங்கம்

வாலேயம் - கழுதை

பஹ்ராம் கழுதை வேட்டையில் விருப்புடையன். இவன் ஒரு சலாஸிய மன்னன். இவனுக்கு ஏழு நிறங்கனையுடைய ஏழு கோட்டைகளுண்டு. ஒவ்வொன்றினுள்ளும் ஓர் அழகிய மாதா இருப்பாள்.

18. சீசர் - இச் சொல் லத்தின் மொழியில் சக்கரவர்த்தி என்பதைக் குறிப்பதாகும். ஆனால் இதை பிவிட்ஸ்ஜெரால்ட் சொந்தமாகக் கையாண்டிருக்கிறார். பாரசீகப் பாடலில் சாதா ரணமாக அரசுகுமாரனென்று தான் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

செந்தரளம் - சிவந்த முத்து.

19. இயற்கையின் இன்ப ரசனையைச் சற்றே நோக்குக.

20. ஏழாயிரம் ஆண்டுகள் - ஒரு கிரகத்துக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகள் என்றபடி, அல்லது 'அநேகம்' என்பதைக் குறிக்க வழங்கும் எண்ணிக்கை ஏழாயிரம், எழுபதினாயிரம் என்பது போல்.

ஸூபிகளை 'மதுவெறியர்' என்று ஒரு கூட்டம் வருணிக்கும் வழக்கும் இருக்கிறது.

21. வாழ்வு நிலையற்றது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

23. இக்குறுகிய கால எல்லைக்குள் நாம் தேடவேண்டிய நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். நன்மைகளை நாம் நுகர்ந்திடல் வேண்டும். ஒரு முறை நாம் இறந்தால் மீண்டுவரப் போவதில்லை.

24. மு அத்தீன் - பிரார்த்தனைக்கு அழைப்பவர். இங்கே அது மரணத்தைக் குறிக்கும்.

25. உண்மையுணர்ந்த ஞானிகள் எவ்வளவோ அறிவுரைகளைக் கூறிவிட்டார்கள். ஐயோ இந்த மக்கள் இன்னும் அறியாமையிலேயே மூழ்கிக்கிடக்கிறார்களே!

26. 'பிறந்துவிட்டால் இறப்பது உறுதி. அப்படி என்றே இறந்துவிட்டால் இறந்தது தான்' என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. இவ்வுலக வாழ்வின் இலட்சணம் இது தான்.

30. இஸ்லாம் மதுவை ஒரே வார்த்தையில் நீக்கிவிட்டது. வெறுக்கும்படியாகச் சொன்ன இவைகளை விரும்பும் பொருளாக வைத்து இவர் பாடுகிறார். மதம் எக்காரணத்தைக் கொண்டு விலக்கப்பட்டதோ அக்காரணத்தை மறுப்பதற்காக இவர் இப்படிப் பாடுகிறாரா? இதை நாம் நம்பமாட்டோம். ஆகவே இவற்றின் கருத்துத் திட்டமாகவே வேறுகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

31. எழுபான் - ஏழு வானம்.

இறப்பு, விதி இவை இரண்டையும் வெல்லக்கூடிய மார்க்கம் என்றால் அறிய முடியவில்லை.

32. நீ, நான் என்று மக்கள் திரை மறைவிலே சண்டையிட்டுக் கொள்கிறார்கள். எல்லாம் கொஞ்ச நேரம். அப்பால் நீயும் இல்லை, நானும் இல்லை; சண்டையும் ஒய்ந்து விடுகிறது. இது தான் வைய வாழ்வு. விதி, மாயை என்பன சுட்டப்படுகின்றன.

37. 'நானே' என்பது இன்னும் பிறக்கவில்லை: 'நேற்று' என்பது பிறந்து இறந்து விட்டது. ஆகவே மறைவான இந்த நாட்களைக் குறித்துத் தொல்லைப்படாதீர். மிக நிச்சயமானதும் சுவைப்பதும் 'இன்று' என்பதுதான். ஆகவே உன்கையிலிருக்கும் நிகழ்காலத்தைப் பூரணமாகப் பிரயோசனப்படுத்து.

38. ஒழிவு - சூன்யநிலை

ஒன்றுமற்ற சூன்யநிலையின் உதயத்தை நோக்கி வாழ்வின் கார்வான் புறப்படுகிறது - சிந்தனைக்குரிய ஓர் இடம்.

40. மதுவைப்பற்றிய உண்மையான கருத்து இப்பாட்டின் மூலம் அறியலாம். நித்திய உண்மையை அறிவதற்கு எனது விவேகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் காரண காரியப் பொருத்தமுடன் ஆராய்ந்தேன். ஒன்றும் எனக்குத் தெளிவான முடிவைத் தரவில்லை. இதனால் இந்த வழியை விட்டு விட்டு இப்போது 'நம்பிக்கை' என்ற உறுதியின் மீது பிடிவாதமாக இருக்கத் தொடங்கி விட்டேன். Intuition என்பதே இந்த நம்பிக்கை.

41. Intuition என்பது 'ஹக்குல் யகீன்' எனக் கொள்ளலாம். அறிவைத்தேடும் வழிகளில் 'இல்முல் யகீன்' 'ஐனுல் யகீன்', 'ஹக்குல் யகீன்' என மூன்று படித்தரங்களுண்டு. இறைவனையறியும் படியில் 'ஹக்குல் யகீன்' என்பதே மிக உறுதியான தென ஞானிகள் கூறுவர். 'இல்முல் யகீன்' கல்வியால் பெறு ஞானம்; 'ஐனுல் யகீன்' ஆராய்ச்சியால் பெறு ஞானம் என்று கொள்ள்க.

42. வயது முதிர்ந்த ஒரு மனிதனென்றும் 'இஸ்ராயீல்' என்றும் பாடபேதமுண்டு.

43. வா தங்களை மடக்குவதும், எழுபத்திரண்டு கூட்டங்களை யும் மிகைத்து நிற்கும்படி செய்வதும், ஈயம் போன்ற இவ்வாழ்வைப் பொன்னாக மாற்றி விரும்பச் செய்வதும் மதுவாகும். இங்கே மதுவென்பது நேர்கருத்தில் உள்ளபடியன்று.

44. வெற்றி: சுல்தான் மஹ்முது இந்தியாவைக் கைப்பற்றி யதைக் குறிக்கும்.

46. ஒளிப்பெட்டி: இந்தியாவில் இன்றும் உபயோகிக்கப்படும் ஒருவித ஜால விளக்கைக் குறிக்கும்.

மனித வாழ்க்கை மாயா ரூபம் போல் ஓடியாடி ஈற்றில் மறைந்து விடுகிறது.

47. எல்லாம் ஈற்றில் சூனியமே என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது.

49. வாழும் வரையும் இந்த உலகமே எமக்கு ஆடும் பலகையாக அமைகின்றது. அதில் ஆட்டப்படும் கட்டைகளே நாம். ஆட்டுபவன் விதி. இறந்ததும் இந்த உலகமே பெட்டியாக மாற அதனுள் நாம் பூட்டப்படுகின்றோம்.

50. பந்து தன் விருப்பத்துக்கு ஓடுவதில்லை. அடிப்பவனின் மன நிலைக்கேற்பவே அங்குமிங்கும் உருளும். அதுபோல் இறைவன் உன்னைப் படைத்துவிட்டான். அவனுக்குத் தெரியும் நீ எப்படி வாழவேண்டுமென்று.

51. வீதியை வெல்ல முடியாதென்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. பலகையில் ஒவ்வொரு ஆன்மாவின் செயலும் ஏலவே எழுதப்படுகிறது என்ற கொள்கை இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

52. வானத்தை நோக்கிக் கையேந்தி நிற்கிறீர்கள். வானம் என்ன செய்யும்? அது உங்களைவிடச் சக்தியிற் குறைந்தது.

53. முதலில் எடுத்த மண்கொண்டு படைத்த மனிதன் உலக முடிவின் கடைசி மனிதன், முதலில் படைத்த தானியம் கடைசி அறுவடையில் விளைந்த தானியம், முதலில் அதிகாலையில் எழுதிய கணக்கு கடைசி நாளின் விவரம். இறைவனுடைய பார்வையில் 'முதல்', 'கடைசி' என்பவையெல்லாம் 'நிகழ்' என்பதற்குச்

சமானமாகும். இறைவன் திரிகாலமும் ஒருங்கே உணர்பவன் என்ற உண்மை இங்கே காட்டப்படுகிறது.

54. உமர்கையாம் பிறந்தபோது காணப்பட்ட நட்சத்திரங்களைப்பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இவர் ஒரு வானசாஸ்திரியும், கணிதமேதையுமாவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

57. 'விதியில் பூரண நம்பிக்கை கொண்டவர் உமர்கையாம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கே விதியையிட்டு அவருக்கே ஒரு மயக்கம் காணப்படுகிறது. 'எல்லாம் விதி' என்ற கூற்று இங்கே நிலைதளர்வதைக் காணலாம். இறைவனிடம் அவர் கேட்கும் கேள்வி இது: விதியையும் படைத்து அதன்படி என்னை நடக்கவும் செய்துவிட்டு பின்னர் நான் சுயமே செய்த பாபமும் உண்டு என்று குற்றமும் சுமத்துவாயோ என்று கேட்கின்றார். இது மிக ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒரு கேள்வியாக இன்றும் மத அறிஞர்களிடத்திலே நிலவுகிறது.

58. ஒள்ளியதீமை - பிவிற்ஜரால்டு ஸர்ப்பம் என்று மொழி பெயர்த்துள்ளார். இது பைபிள் கோட்பாடு. மூலப் பிரதியில் இது இல்லை. குர்ஆன் இந்த இடத்தில் 'ஷைத்தான்' என்று கூறுகிறது. ஆகவே தீமை என்பது ஷைத்தானைக் குறிக்கும்.

இச் செய்யுளும் முந்தியது போல் ஒரு மயக்கத்தையே காட்டுகிறது. இதுவும் இன்றுவரை ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

66. சும்மாடு - பாரந்தூக்கிறபோது தலையில் வைக்கும் பந்தனம்.

67. கபன் - இறந்த உடலை மூடும் உடை.

73. விதியையிட்டு ஒரு மயக்கமே இச் செய்யுளிலும் காணப்படுகிறது.

75. வன்பால் இடம் - மேடான இடம்.

இங்கே அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கும் இடத்தைக் குறிக்கும்.

தமாம்.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	பக்கம்
அங்கும் இங்கும்	59
அடுத்த கலம்	69
அந்தக் கடையின்	69
அந்தோ ஞானம்	53
அரும்பிய வயல்கள்	44
அருந்தும் மதுவும்	62
அலர்ந்த மலர்கள்	43
அந்நாள் சின்ன	52
அழிவின் பாழில்	58
அள்ளிய மண்ணே	68
அன்பின் நண்ப!	59
அன்பே! பாதம்	76
ஆ! கை சேதம்	43
ஆகா இந்த	50
ஆடும் சூதே	63
ஆடும் பந்து	64
ஆறு பாயும்	63
இசையின் செல்வன்	42
இவ்வித மெல்லாம்	72
இன்னும் இந்த	51
இன்னும் எத்தனை	58
இன்னும் ஒரு கலம்	71
ஈண்டும் உறுதி	74
உண்மை யொளி	67
உதய ஒளியின்	40
உருளும் வானம்	55
உலகந் தந்த	56
உலகின் மையம்	54
உள்ளும் புறமும்	62
எங்கிருந்தோ	54
எல்லாம் அறிந்த	52
எழுதிக் கொண்டே	64
எழுவீர் இருட்டாம்	39
என்னே தருவின்	44
ஏனோ வந்தேன்	53

ஐயம் ஏனோ	66
ஐயோ! வசந்தம்	75
ஒருநாள் அந்தி	57
கண்டேன் கண்டேன்	55
தவரும் மாய	73
காலம் மறந்து	71
கீர்த்தி நிறைந்த	41
குறையேன் மீண்டும்	57
கொற்ற வேந்தன்	47
சற்றே அமைதி	70
சாய்ந்து நின்றே	48
சிலர் சொல்வார்	45
சீசர் பட்ட	48
சென்ற நாளின்	49
சென்று போன	50
சோலை மரக்கிளை	41
தாண்டிச் செல்லும்	47
தேக்கிய இன்ப	70
நிரப்பிடு மதுவை	42
நின்றூர் சாலை	40
நீயும் நானும்	75
நெடிதே எண்ணி	46
நேசங் காட்டி	73
பாராய் அந்த	45
பாரும் எங்கள்	49
புண்ணிய ரம்ஸான்	68
போகும் பாதை	67
மங்கிய மாலை	60
மண்ணின் கலச	56
மண்ணும் உயிரும்	66
மதுவின் சேர்க்கை	74
மழைபோல் வாரி	46
முதலில் எடுத்த	65
வந்து நோக்கும்	76
வயதும் தளர்ந்து	72
வாதம் செய்யும்	60
வானே இந்த	65
விடுவாய் அந்த	61
வீர சுல்தான்	61
வேண்டும் இன்றைக்	51

ஐயம் ஏனே	66
ஐயோ! வசந்தம்	75
ஒருநாள் அந்தி	57
கண்டேன் கண்டேன்	55
சுவரும் மாய	73
காலம் மறந்து	71
கீர்த்தி நிறைந்த	41
குறையேன் மீண்டும்	57
கொற்ற வேந்தன்	47
சற்றே அமைதி	70
சாய்ந்து நின்றே	48
சிலர் சொல்வார்	45
சீசர் பட்ட	48
சென்ற நாளின்	49
சென்று போன	50
சோலை மரக்கிளை	41
தாண்டிச் செல்லும்	47
தேக்கிய இன்ப	70
நிரப்பிடு மதுவை	42
நின்றார் சாலை	40
நீயும் நானும்	75
நெடிதே எண்ணி	46
நேசங் காட்டி	73
பாராய் அந்த	45
பாரும் எங்கள்	49
புண்ணிய ரம்ஸான்	68
போகும் பாதை	67
மங்கிய மாலை	60
மண்ணின் கலச	56
மண்ணும் உயிரும்	66
மதுவின் சேர்க்கை	74
மழைபோல் வாரி	46
முதலில் எடுத்த	65
வந்து நோக்கும்	76
வயதும் தளர்ந்து	72
வாதம் செய்யும்	60
வாலே இந்த	65
விடுவாய் அந்த	61
வீர சுல்தான்	61
வேண்டும் இன்றைக்	51

கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை

இவர் கிழக்கு மாகாணம் காத்தான்குடியைத் தாயகமாகக் கொண்டவர். 7.9.1913-ல் பிறந்தவர். இவர் தந்தை அ. ப. அலியார் லெப்பை என்பவர் ஒரு வர்த்தகர். நமது கவிஞர் மட்டக்களப்பு அரசடி ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலையில் 1932-ல் பயிற்சி பெற்று 1934-ல் ஆசிரியர் பணியில் இறங்கினார். ஊவா மாகாண ஆசிரியர் சங்கம் 1962-ஆம் வருடம் 'ஆசிரியர் திலகம்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டி இவரை கௌரவித்தது.

1941, 1942-ல் இவரது பாக்கள் 'தாருல் இஸ்லாம்' பத்திரிகையில் 'அதான்' என்ற புனை பெயரில் வந்து கொண்டிருந்தன. அதன்பின் 18 வருடங்களாகப் பாடல் இயற்றுவதை நிறுத்தி மேல்நாட்டு அறிவுக் கலைகளை ஆராய்வதில் இவர் கருத்துச் செலுத்தினார். நண்பர் சிலர் மறுபடியும் இவரைப் பாக்கள் இயற்றுமாறு தூண்டினர். ஆரம்பத்திலிருந்தே இக்பாலின் உணர்ச்சியால் தூண்டப்பட்ட இவர் சில சில

பொறுக்கு மணிகளைக் கவிதையாக யாத்தார். 'இக்பால் இதயம்' நூலுருவாக வெளி வந்தது. 'ருபாய்யாத்' இதோ இருக்கிறது. 'இறகுல் சதகம்', 'செய்னம்பு நாச்சியார் மரன்மியம்' ஆகியன அச்சாக இருக்கின்றன. இவற்றைவிட இஸ்லாமிய சரித்திரக் கதைகள் பற்றிய பாக்கள் ஆயிரங் கொண்ட ஒரு தொகுப்பும், தத்துவம், கலை போன்றவற்றில் நவீன கருத்துக்களடங்கிய பாக்கள் கொண்ட தொகுப்புகளும் இவர் ஆக்கங்களாக உள்ளன. தமது மனைவியாரைப் பற்றியும் அன்னை, தந்தையாரைப் பற்றியும் பாடிய இரங்கற் பாக்களும் உள்ளன. நம் கவிஞர் கவி இயற்றுவதோடு கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். 'இக்பால் தத்துவம்' என்ற ஒரு தொடர் கட்டுரையை 'மணிக் குரல்' பிரசுரித்தது. தினகரனில் 'ஆய்வாளன்' ஆகிக் 'கலாசாரம்' தந்தார். இவர் இலக்கிய உலகில் ஆற்றி இருக்கும்—ஆற்றிவரும் தொண்டுகளையாரும் மறக்க முடியாது.